

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Class No.

Ta
494.8115

Book No.

9523 *le*

N. L. 38.

MGIPC-81-12 LNL/68-23.5.58-50,000.

NATIONAL LIBRARY

This book was taken from the Library on the date last stamped. A late fee of 1 anna or 6 nP will be charged for each day the book is kept beyond a month.

29.3.60.

N. L. 44.

MOIPC-51-11 LNL/58-24-6-58-50,000.

SHELF LISTED

Ta

494.215

552.2.6

ஓம்

இறைவன் தூண்

இறையனார் அகப்பொருள்

க ள வு

க. அன்பினைநதினைக் களவெனப் படுவ

தந்தனா ரருமறை மன்ற லெட்டனாட்

தந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்

என்பது குந்திரம். எந்தால் உரைப்பினும் அந்தூர்துப்
பாரிரம் உரைத்துரைக்க வென்பது மாபு; என்னை?

“அழிவ முகத்தா னைன்ற தாரினும்

பாரிய மில்லது பணுவ வன்றே”

என்றாராகலானும், பருப் பொருட்டாகிய பாரிரங் கேட்ட
பார்க்கு துண்பொருட்டாகிய நால் இனிதுனிளந்தும் என்
புகாகலாண் பாரியம் உரைத்துரைக்கவேண்டும் என்பது
மாபு. என்கோல வெனின் கொழுச்சென்றவழித் துண்
னாகி இனிதுகொல்லும்; அது போல வென்பது.

சுபேநாகிரியர் “பெருமானடிதான் கவியாய் செய்தாங்கு” என
வும் “கவியாய் பொருள்சென்... கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரர்”

எனவும் (தொல்-மரபி-கச) வழங்குதலானும்; நக்கிரர்ந்தொல்
இறையனார் கவியாய்” (தொல்-மரபி-கச) என வழங்குத
லானும்; இன்னவாறுநின்ற “செய்யுள்” பெயர் பெறுதல் கவிய
வாய் என்பது, என்னை? எனது கற்பென்றும் கைகொளிரும்... னுன்
க்கவினை; செய்யுள் தென்ற வேண்டும் இயவாசிரியன்” என
வருதலானும் இறையனார் கவியாய், என்பது பண்டைப் பெயர
தல் உரைத்து கொச்சு.

இளையன் அப்பொருள்

அப்பொருள் இருவகைப்படும், பொதுவுக்குறிப்புமென. ஆய்ந்துப் பொதுப்பொருள் என்பது எல்லா துண்டுகளும் உரைக்கப்படுவது; செப்புப்பொருள் என்பது தன்னால் உரைக்கப்பட்டு நூற்கு இன்றியமையாதது.

பாபிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் பாதேதாலெனின், புறவுரை என்றவாறு. ஆயின், நூல் கேட்பான் புருந்தோன் * நூல் கேளானோ புறவுரை கேட்டென்னைபெனின், நூற்குப் புறவுரைவென்றும் நூற்று இன்றியமையாததாதலினென்க. என்போல லெனின், கருவமைந்த மாகநர்க்கு உருவமைந்த வாயின்மாதம் போலவும், அனப்பரிய ஆகாயத்திற்கு ளளக்க மாகிய திங்கடும் ஞாயிறும் போலவும், தகைமாண்ட செந்நீர் கரைக்கு வகைமாண்ட ஈழியம்போலவும் என்பது. ஆக ளிற் பாபிரங்கேட்டே நூல் கேட்கப்படும்.

அவற்றான் அப் பொதுப்பொருள்தான் காண்குவகைப் படும், ஈவோன் தன்மைமும், சதலியற்கையும், கொள்வோன் தன்மைமும், கொடன்பாபுமென; என்னை?

“ஈவோன் தன்மை வீத லியற்கை

கொள்ளோன் தன்மை கொடன் மாமென

லீரியன் கொடப் பொதுவி லியற்கை.”

என்பவாகலின்.

ஈவோன் தன்மை என்பது ஆரியனது தன்மை என்ற வாகு; சதலியற்கை என்பது அவன் உரைக்கும் முறைமை என்றவாகு; கொள்ளோன் தன்மை என்பது மாணக்கைத்

* 'நூல் கேளானோ புறவுரை கேட்டென்னைபெ லெனின்' எனவும் பாடம்.

† 'பூவை' என்பது முன் திட்டுப்போலித் தன் ... பாடம்

‡ 'பூவுப்புரை' தோரே' எனவும் பாடம்.

புனிதம் என்றவாறு; கேட்கும்படி என்பது அவன் கேட்கும் முறைதான் என்றவாறு. அவை யெல்லாம் கிரித்துரைப்பீதி பெருகும்; முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க.

இனிச் சிறப்பிப்பாறும் எட்டுவகைப்பாறும். அவை யாவையோவெனின், ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லாம் தாற்பெயரும் யாப்பும் துதலியபொருளுங் கேட்டோரும் அயனுமென இவை, என்னை?

“ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லாம்
தாற்பெயர் யாப்பே துதலிய பொருளே
கேட்டோர் படனோ டாடென் டொருநகம்
தாப்பெயர் தாட்டல் தாபிரத் திவல்பே”

என்றாராகின்.

காலமும் களமும் காரணமும் கூட்டிப் பதினெண் நென்பாரும் உளர். என்னை?

“காலம் களமே காரண மென்றும்
மூலகை யேற்றி மொழிநரு முனரே.”

என்பவாகின்.

இனி, ஆக்கியோன் பெயரென்பது தூலச்செய்த ஆறியின் பெயர் என்றவாறு. இந்நூலச்செய்தார் யாரோ வெனின், தூலவரைபுரைபு மாடக்கூட லாலவாயிற் தூலப் புரை பசங்கதிக் குழுகித்திங்களைக் குறுங்கண்ணியாக உடைப அழலகிர்ச்சோதி அருமறைக் கடவுளென்பது.

வழியென்பது இந்நூல் இன்னதன்வழித்து என்பது. இது *கிணியின்கி விளங்கிய அழியின் முனைந்துத் செய்ப்பட்டமையால் வழிதுவென்று சொல்லப்பட்டது. முதலாவென்பமென்பது.

* கிணியின்கி விளங்கிய அழியின் முனைந்து முதலாவும் என்பது சொல்-பெருள்-மரபியல்-பி.

இந்தியனார் அசப்பொருள்

எவ்வையென்பது இத்தால் இன்ன எவ்வையுள் நடக்கு
மென்பது. இத்தால் எவ்வெவ்வையுள் நடக்குமோவெனின்,
நடக்கு வேங்கடந், தெற்குக் குமரி, கிழக்குமேற்குக் கடல்
எவ்வையோடு நடக்கு மென்பது. என்னை?

“வடக்குத் தெற்குக் குடக்கும் குணக்கும்
வேங்கடங் குமரி தீர்புனற் பௌவமென்
தநான் கெவ்வையகலிற் கிடந்த
* நானின் முறையே வால்தின் விரிப்பின்”

எனவும்

“↑வடவேங்கடந் தென்குமரி
பாலிஸ்து, தபிர்குறு கல்லுலகத்து”

எனவும் காண்கபாடினியாரார் தோல்காப்பியனுருஞ்சொன்
றுராகலின் என்பது.

தூற்பொருள்பாது நூலதுபெயர் என்றவாறு. நூல்
பெயர் பெறுமிடத்துப் பல்கிநாத்தாற் பெயர் பெறும்;
என்னை? செய்தானார் பெயர்பெறுதலுஞ், செய்கித்தானார்
பெயர்பெறுதலும், இடுகுறியாற் பெயர்பெறுதலும், அள
விறார் பெயர்பெறுதலுஞ், சிறப்பினார் பெயர்பெறுதலு
மென. செய்தானார் பெயர்பெற்றன, அகத்தியம், தோல்
காப்பியமென இவை; செய்கித்தானார் பெயர் பெற்றன,
காதலாகனம், இளந்திரையமென இவை; இடுகுறியாற்
பெயர்பெற்றன, கிண்கு, ↑நூல், கலைக்கோட்டேத்தண்டென

“* நானுமுதன் முறையே” எனவும் பாடம்.

↑தோல்காப்பியத்திற்குப் பண்புபாடு பாயிய பாயிரம்.

↑“நூல்” என்று பெயர் பெற்றதோர் நூல் என்பதென்பது அடி
பார்க்கு கல்வார் செப்பதிகாரவுரைப்பாயிற்று “* நூலாகாமியிருதி
“... புலவர்” என நூலுள்ளும்” என்பதனாலும், அரக்கோத
காதலாகனம் “அடிட முத்தோல் ஆட்வொர்க் கொடுகோல்
யன்ற நூலின் கதின முறையே” என்றதனாலும் உண
ரத்தார்த்த. யவிலாததும் என்னால் உரைக்கண் “இடுகுறியாற்
பெயர்பெற்றன கிண்கு, நூல், கலைக்கோட்டுத்தண்டி” என உரைத்
தார். (தலைக்கோட்டுத்தண்டி எனவும் பிரதி பேதம் உண்டு.)

இவை; அனகிஞற் பெயர்பெற்றது பன்னிதுபடல மென்பது; செப்பினுற் பெயர்பெற்றது கனவிய மென்பது; என்னை? களவு கற்பு என்னும் கைகோளிரண்டனும் களவிரிசைச் சிறப்புடைத்தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன். என்னை?

"முற்படப் புணராத சொல்லின் னுணர்ந்

தற்பெணப் படுவது களவின் வழிந்தே." (இறை-கரு.)

என்று வேண்டுகலின். கற்புக் களவுபோல ஒருதலையான அன்றிற்றன்று.

இனி யாப்பென்பது நூல்யாப்பு. நூல் பாக்கு மிடத்து நான்கு வகையால் யாக்கப்படும்; தொகுத்தும் விரித்துத் தொகைவிரியாகவும் மொழிபெயர்த்துமென. என்னை?

"தொகுத்தல் விரித்த றொகைவிரி மொழிபெயர்த்

ததர்ப்பட யாததலோ * டிணைமர பிணவே"

(தொல் - பொ - 108 - கங.)

என்றாராகலின்.

அவற்றுள் இது தொகுத்தியாக்கப்பட்டது; என்னை? உலகத்து கடக்கும் அகப்பொருட்செய்யுளிலக்கணமெல்லாம் இவ்வதுபது குத்திரத்துள்ளே தொகுத்தானுதலின் என்பது.

இனி நுதலியபொருளுென்பது நூற் பொருளைச் சொல்லுதலென்பது. இத்தூல் என்னுதலிற்றோவெனின் - நயிந்துதலிய தென்பது.

கேட்போர் என்பது இன்னார் கேட்டார் என்பது. இத்தூல் கேட்டார் பாரோவெனின், சூற்றமுதலான நூல்

* 'அனைவகைப் படுமே' எனவும் பாடம்.

† 'பார் கேட்டாரோவெனின்' எனவும் பாடம்.

யினன்றோ குற்றமின்மை ஆராயவேண்டுவது? * இது முனை
யுறத் செய்ப்பட்ட நூலாகலாத் குற்றமின்றானமை
யிற் கேட்டாரெனின்றொன்பது. இன்றெனினும், உரை
நடந்துவராதின்றமை || நோக்கக் கேட்டாரையுமுடைத்
தென்பது. கேட்டார் யாரோலெனின், மதுரை உட்பூசி குடி
கிழார் மரனாவான் உருத்திரரன்டின் என்பது. அவன்
கேட்டதற்குக் காரணஞ் சொல்லுதும்.

தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென மூவ
கைப்பட்ட சங்கம் இரீஇரீஇரீ பாண்டியர்கள். அவருள்
தலைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாகுந், திரிபுரமெடுத்த வி
சடைக்கடவுளுங், குன்றறிந்த முருகவேளும், முரஞ்சிபூர்
முடிநாகராயரும், கீத்யின்கிழவனு டொன இத்தொடக்கந்
தார் ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவ
ருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்
மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துனை
பேர டரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருதும், களரிய
விரையுமென இத்தொடக்கத்தன. அவர் நானாயிரத்து
நானூற்று நாற்பதற்பியாண்டு சக்கமிருந்தாரென்ப.
அவர்களைச் சக்கமிரீஇரீஇரீ காய்சினைவழி முதலாகக்
கடுங்கோனீராக என்பத்தொன்பதின்மமென்ப. அவருட்கு
பரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து
தமிழாராய்ந்து கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப
அவர்க்கு நால் அகத்தியம்.

* 'முனைவன்றனனும்' எனவும் பாடம்.

† 'செய்யப்பட்ட' எனவும் பாடம்.

‡ 'குறையின்மை யின்மையின்' எனவும் பாடம்.

|| 'நோக்கி' எனவும் பாடம்.

§ இவ்வே அகநானூறு தொகுத்தவராவர்.

இனி இடைச்சங்கமிருத்தார் அகத்தியனாகும், நோல் காப்பியனாகும், இஞ்ஞையூர்க் கருங்கோழியும், மோதியும், வேன்னர்க்காப்பியனும், சிறு பாண்டாங்கனும், தீரையன் மாறனும், துவரைக்கோனும். கீர்த்தைபுமெனத்தொடர் கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்தெழுநூற்றாய் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வேண்டாளியும், வியாழமாலை யகவலுமென இத்தொடக்கத்தன் என்ப. அவர்க்கு நால் அகத்தியமும் நோல்காப்பியமும் மாபுராணமும் இசை நூலுக்கமும் பூதபுராணமென இவை பென்ப. அவர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றாய் பாடினார் சங்கமிருத்தா ரென்ப. அவரைச் சங்கமிருத்தினர் வேண்டேச்சேழியன் முதலாக முடத்திருமாறனீழாக ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கியாங்கேயினர் ஐவர் பாண்டாரென்ப. அவர் சங்க மிருத்து தமிழாராய்த்தது கபாடபூத்தீதன். அக்காலத் துப்போலும்* பாண்டியனுடைய கடல் கொண்டது.

இனிச் சுடைச்சங்கமிருத்து தமிழாராய்த்தார் சிறுமே தாலியரும், †சேத்தம்பூதனாகும் அறிவுடையானாகும், ‡பெருங் குன்றார்க்கிழாரும், இளத்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் கல் லத்துவனாகும், மகுதனிளநாகனாகும், கணக்காயனாமகனார் கக்கிரனாகுமென இத்தொடக்கத்தார் நார்பத்தொன் பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நார்பத் தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்ட டன் கேர்த்தொகை காணவும், குறுத்தொகைகாணவும், நற் திணை காணவும், புறநானூறு, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்

* - அக்காலப்போலும் எனவும் பாடும்.

† - சேத்தன் பூதனாகும் எனவும் பாடும்.

‡ - பெருங்குறுத்தொகை எனவும் பாடும்.

ஆம்; ஈற்றைம்பதிகலியும், எழுபதுபரிபாடலும், சுத்தம், வரியும், சிற்றிசையும், டெரிசையு மென்று இத்தொடக்கத்தன். அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுத்தொல்காட்டியமுமென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்த்தது * ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்பியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கம்? இயினர் கூடல் கொள்ளப்பட்டுப் போங்கிருந்த. † முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதி வீராக காற்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருட் கூடியரங் கேழினார் மூவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்த்தது உத்தர மதுரை யென்ப.

அக்காலத்துப் பாண்டியனுடு பன்னீரியுண்டு வற்கடஞ் சென்றது. செல்லப், புகெடுகுதலும், அரசன் கிட்டரை பெல்லாங்குவி "வம்மின், யான் உங்களைப் புறந்தரலெல்லேன்; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது; நீயிர்போய் துமக் கழிந்தவாறு புக்கு, நாடு நாடாயினொன்று என்னையுன்னி வம்மின்" என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயினபின்னைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்தபின்னர், நாடுமலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின்னை அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்றுமென்று நூல்வல்லாரைக் கொணர்க வென்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத் ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எவ்ருத் தலைப் பட்டிலேமென்று வீரதார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, "என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது. பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம்

* ஆயிரத்தத் தொண்ணாயிரத்தையென்பதற்கும் உரை.

† கடைக்கல்கயிரியு முத்தம்மண்டிள் வகையசேகரனென் பது நருவினாபாடற் புராணமுஞ் டார் உத்த.

பெய்தேமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்” எனச் சொக்
லாசிற், மதுரை ஆலவாசில் அழனிதக்கடவுள் செய்திப்
பாண் : “என்னை பாவம்! அரசற்குக் கவற்கி பெரிதாவிற்று.
அதுதானும் ஞானத்திடையகாலான், யாம் அதனைத்
தீர்க்கற்பாவம்” என்று, இவ்வறுபது குத்திரத்தைப்பற்றி
செய்து மூன்று செப்பிதழைத்தெழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்
டான்.

இட்ட பிறறைஞன்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான்
தேவர் *கோட்டத்தை எங்குத் துடைத்து, கீர் தெளித்துப்,
பூசிட்டிப் பீடத்தின்மீழ்ப் பண்டென்றும் அலகிடாதான்
அன்று தெய்வத்தவக்குயிரினான் அலகிடுவென்று உள்
வங்குளிர அலகிட்டான். இட்டாற்கு அவ்வலகினேறும்
இதழ்போந்தன. போதரக் கொண்டுபோந்து கோக்கினற்கு
வாய்ப்புடைத்தாயிற்றோர் பொருளதிகாரமாய்க்காட்டிற்று.
காட்டப், பார்ப்பான் சித்திப்பான் : “அரசன் பொருளதிகா
ரம் இன்மையிற் கவல்கின்றாருண்பது பட்டிக் செல்லா
ரின்றதுணர்ந்து கம்பெருமான் அருளிச் செய்தானாகும்”
என்று, தன் அகம்புகாதே கோயிற் நிலைக்கடைச் சென்று
நின்று கடைக்காப்பார்ம்குணர்த்தக் கடைக்காப்பார் அரசர்க்
குணர்த்த, அரசன் புகுதருகவென்று பார்ப்பாளைக்
கவச் சென்றுபுக்குக் காட்டக் கொண்டு கோக்கி, “இது
பொருளதிகாரம்! கம்பெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு
அருளிச்செய்தானாகற்பாலது” என்று, அத்தினை கோக்கித்
தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கவலித்து, “நம்
பெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்த பொரு
ளதிகாரம்! இதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள்கான்
மன்” என அவர்கள் அதனைக் கொண்டுபோந்து கன்மாப்

* ‘சுவத்தை’ எனவும் பாடம்.

பலகை ஏயிரிந்து தராய்ப்புறி, எல்லாருங் தார்தாம் உரைத்த உரையே நன்றென்று சொல்வெல்லாஞ்சென்றன. செல்லகாம் இங்ஙனம் எத்துணையுரைப்பினும் ஒருகலைப்படாது ; நாம் அரசனுழைச்சென்று நமக்கோர் காரணிகளைத் தரல் வேண்டிமென்று கொண்டுபோந்து, அவனாற் பொருளெனப் பட்டது பொருளாய் அன்றெனப்பட்டது அன்றா யொழியக் காண்டிமென, எல்லாருங் ஒருப்பட்டு அரசனுழைச்சென்றார். செல்ல அரசனும் எதிர் எழுந்து சென்று, " என்னை ? நான் குடி பொருள் கண்டேரோ ? " என, " அது காணாமாறு எமக் கோர் காரணிகளைத் தரல்வேண்டும் " எனப், " போமின். நமக்கோர் காரணிகள எங்ஙனம் காடுவேன் ? நீயிர் காப்பத்தொன்பதின்பராயிற்று நமக்கு சீராவார் ஒருவர் இயைமையினின்றே " என்று அரசன் சொல்லப் போந்து பின்னையுந் கண்டாயினகை ஏயிரிந்து " அரசனும் இது கொல்லினன், யாம் காரணிகளைப் பெறுமாறு என்னை கொடுவென்று சித்தித்திரப்பழிச், சூத்திரஞ்செய்தான் ஆல வாயி லறிச்சடைந்தவனன்றே ! அவனையே காரணிகளை யுந் தால்வேண்டு மென்று சென்று வரங்கிடத்தும் " என்று சென்று வரங்கிடப்ப, இடைபாபத்து, " இவ்வூர் உப்பூர் குடிசிறார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், பைங்கண் ணன் புன்மாரின் ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் ஒரு மூங் கைப்பிரிவீர உளன் ; அவன் அன்னனைன் மிகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேவி? இச் சீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைத்தாற் சண்மீர் வார்த்து பெய்ம்புயிர் சீவிர்த் தும் பெய்யாபின் உரைகேட்டவிடத்து ; பெய்யல்லர் உரைகேட்டவிடத்து வானு இருக்கும் ; அவன் குமார தெய்வம் ; அங்கோர் சாபுத்திறற் றேன்மினாள் " என மூக்காலிசைத்தருளல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்று.

எழுத்திருந்து தேவர் குவத்தா வலங்கொண்டிப்போந்து, உப்பூரிசூழுகிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, இவ்வார்த்தமெல்லாஞ் கொல்லி ஐயனாவான் உருத்திரசன் மனைத் தரவிலைவென்றிமென்று வேண்டிக் கொடுப்போந்து, வெளியதுருதி, வெண்பூச்சுட்டி, வெண்சாத் தனித்து, கன்மாப்பலகையேற்றி இரீஇச் சீழிருந்து குத்திரப்பொருளுரைப்ப, எல்லாரும் முகறியே உரைப்பக்கேட்டு வான இந்ந்து, மதுரைமருதனிளளாகனார் உரைத்தகிடத்து ஒரோவழிக் கண்ணிர் வார்த்த மெய்யமலிர் சிறத்திப் பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்த கிடத்துப் பதத்தொழுங் கண்ணிர் வார்த்து * மெய்யமலிர் சினிப்ப இந்ந்தான். இந்ந்து, ஆர்ப்பெடுத்து மெய்யுரை பெற்றும் டுந்நாற்கென்றார்.

அதனால், உப்பூரிசூழுகிழார் மதுனாவன் உருத்திரசன்மனாவான் செய்தது இந்நாற்றுகையென்பாருமுள்; அவர் செப்திலர், மெய்யுரை கேட்டாரென்க. மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரைகண்டு, குமாரகவாயியாற் கேட்கப் பட்டதென்க. இனி உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதல்.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம்மகனார் கீரங்கொற்றனர்க்குரைத்தார்; அவர் தேணர்கிழார்க்குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனர்க்குரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருந்தவனர்க்குரைத்தார்; அவர் மணவாள்சிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேத்தனர்க்குரைத்தார்; அவர் செல்லுரைசிரியர் ஆண்டைப்பெருங் குமாரனார்க்குரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க்குரைத்தார்;

“* உண்ணிர் கீழ்த்தி” என்பதும் பாடம்.

அவர் மாநவனார்* இளங்கனாக்குரைத்தார்; அவர் முசிழியாசிரியர் கிலகண்டனார்க்குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை.

இனிப் பயனென்பது இதுகற்க இன்னது பயக்கும் என்பது. இதுகற்க இன்னது பயக்குமென்பதறியேன், யான் நூற்பொருள் அறிவென்னுமே வெனிற், சிவ்வெழுத்தினுள் இயன்ற பயனறியாதாய், பவ்வெழுத்தினுள் இயன்ற நூற்பொருள் எங்குளம் அறிந்தோர் பேதாய் எனப்படுமொகலின், இன்னது பயக்குமென்பது அறியல் வேண்டும். என் பயக்குமோ இதுகற்கவெனின், விறிபேறு பயக்குமென்பது. என்னை? இது களவியலன்றே? இதுகற்க விறிபேறு பயக்குமாமென்னை? களவு கொலை காமம் இணையிழைச்சு என்பனவன்றே சமயத்தாராணம் உலகத்தாராணம் கடியப்பட்டன? அவற்றுள் ஒன்றன்றாலோ இது? எனின்; அற்றன்று, களவெனஞ் சொற்க்கெட்டுக் களவுநீதென்பது உய் காமமெனஞ் சொற்க்கெட்டுக் காமநீதென்பது உமன்று; மற்றவை நல்லவாமாறு முண்டி: என்னை? ஒருபெண்டாட்டி தம் சொடுகலாய்த்து நஞ்சுண்டுசாவவென்னும் உள்ளத்தவாய் நஞ்சுண்டி வைத்து, விலக்குவாரில்லாதபோற் துன்பம் வென்று இன்றவிடத்து, அருளுடையானொருவன் அதனைக் கண்டு இவளிதனைபுண்டு சாவாமற் கொண்டுபோ யுருப்ப வென்று அவனைக்காணுமே கொண்டுபோ யுருத்திட்டான்; அவனஞ் கணிக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான்சென்றான் அதுகாணாய்ச் சாக்காடுநீங்கினுள். அவன் அக்களவியுள் அவனை உப்பக்கொண்டமைபான் நல்துழிச் செவ்வுமென்பது. மற்றும் இதுபோல்வன களவாகச், கன்மை பயக்கு மென்பது.

* மாநவனார்: என்பதும் பழம்.

† 'செவ்வுழி': என்பதும் பழம்.

இனிச் சாமம் நன்றமாறுண்டு. சுவர்க்கத்தின்புட்
சென்று போகத்துய்ப்பென்றும் உத்தராகுருவின் கட
சென்று போகத்துய்ப்பென்றும் நன்றானங்கற்று விடு
பெறுவென்றுக் தெய்வத்தை வழியெவ்வென்றும் எழுந்த
காமம் கண்டாயவன்றே? மேன்மக்களாலும் புகழப்பட்டி
மறமைக்கும் உறுதியாகுமாநதின் இக்காமம் பெரிதும்
உறுதி புடைந்தென்பது. உறுதி உடைந்தாமாறி: அது
வகைப்பட்ட பாசாண்டிகளும் இன்னவிகழச்சு தீதென்ப.
அஃது உண்டாமிடத்துக் கற்றத்தொடர்ச்சி உண்டாம்;
உண்டாகவே, கொடையே களவே வெகுளியே சொருக்கே
யன்னமே என்றித்தொடக்கத்துக் குற்றம்விகழுகென்பது.
அது கேட்கவே, தலைவாயினார் அதன்கணின்று நீங்குவர்.
இனி இடையாவினார் பெண் என்பது எற்புச்சுட்டகம்,
முடைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், 'பையம்புறியாரோக்கப்
புருந்தாரக்குர் தகைமைத்து'; ஐயும் பித்தும் வளியுங்
குடும்பம் கொழுவுங் புரவியும் நரம்பும் மூத்திரபுரீடங்களும்
என்று இவற்றையெயு; பொருளன்று; பொருளாயிற், பூவே
சாந்தே பாகே என்னெனயே அணிகலனே என்றிவற்றும்
பிணையெண்டாவன்றே தான் இயல்பாக நன்றாயின்? என்று,
அதன் அகபத்தன்மை உரைப்பக்கேட்டு நீங்குவர். கடையா
வினார் எத்திறத்தான நீங்கார்; என்னை? பல்பிறப்பிடை
தூணும் பெண்ணுளாய்ப் பரின்று போகத்துய்த்த வரு
கின்றமையின் அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை?
பேதையைக் காதல்காட்டிக் கைவிடுக்க என்பதனால் அவன்
தூழப்பட்ட இன்னவிகழச்சினுள்ளே மிக்கதொன்று காட்
ட்டப்பட்டது. என்னுள்தும் மூப்பும் பீணி சாக்தாழ்வலது
கிச்சிரம்பிடுமெய் பிடுகது; இவனும் பரிசுருட்டைப் பிரா
வந்தானுயிவனும் பன்விராட்டைப் பிராயந்தாளாய் ஒத்த

புறியும் ஒத்த கலனும், ஒத்த அன்பும் ஒத்தசெல்வமும், ஒத்தகல்வியும் உடையதாய்ப் பிற்தொன்றிற் கனடின்றிப் போகத்துப்பரரென்று காட்டப்பட்டதென்பது. என் போலவோ வேளின், கடுத்தின்குதாணக் கட்டி புசித் கடுத்திற்பிவவாறு போலவுங், கலங்கற்சின்னீர், தெரு ளாமையன் உண்பாண, அலிகுடையா நெருவன் பேய்த் தேரைக் காட்டி, உதுக்கானாய் கல்லதொருநீர் தோன்றல, அகரீர் பருகாய், இச்செற்றநீர் பருகி என்செய்தி? என்று கொண்மீபோப் கல்லதொருநீர் தலைப்படுமித்து கலம்புரத்தாபோலவுக், தான் ஒழுக்கின்றதோர் இணையி னுழர்நியுள்ளே மிக்கதோர் ஒழுக்கக் காட்டினான். காட்ட அதுபெறாது என்னை கொல்லோ எனும்; என்வேமக் கட்டியாழனும் வலியானும் வனப்பானும் பொருளானும் பெறலாவதன்று, தவந் செய்தார்க்குப் பெறலாம் என்னை?

வேண்டிய வேண்டுகாங் செய்வதற் செய்தல.

மீண்டு முடிவப் படும்" (சுதன்-தவம்-டு.)

என்பதாகலான் என்பது. அது கேட்டு, யானுந் தவந் செய்து இதனைப் பெறவென்று அதன்மாட்டு லேட்கை யாக்தவஞ்செய்யும்; செய்யாகின்றாணப் பாவி இதன் *பரத் ததோ கிடுபெற்றின்பமென்று கிடுபெற்றின்பத்தை கிரித் துரைக்கும். அதுதான் நிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காடு அலாங்கலிலை கையாற்றினீங்கி மணிவீனது ஒளிவும் பீயலரி னது காற்றமுஞ் சந்தனத்துத் தட்பமும்போல உண்ணின் நெழுதரு மொரு பேரின்ப ிவெள்ளத்ததென்பது கேட்டு, அதனைவிட்டு கிடுபெற்றினைக்கண்ணே அவாகிவிந்து தவமும்

* 'பாகத்ததோ' என்பதும்படம்.

† 'அணிமன் ஈத்தமும்' என்பதும்படம்.

‡ 'வேண்டத்ததென, அதுகேட்டு' என்பதும் படம்.

ஞானமும் புரிந்து விடுபெறவானுமென்பது. அங்ஙனம் கருதித் துக்கொண்டு சென்று கண்ணெறிக்கண் சித்திபுலினை வாயிற் கணவிபவென்னும் ரூபிபெற்றது.

இனிப் புகழ் பொருள் கட்டி அதனைன்னும் காண்கின்ற யும் பயக்கும் இது வல்லனாக; என்னை? கற்றவல்லன் என் பதனின் மிக்க புகழ் இல்ல, உலகத், நாடானஞ் செயத்தாரா னும் ஒருங்கு புகழப்படுமாசலான் என்பது. இனிப் பொரு ளும் பயக்கும்; என்னை? பொருளுடைவாரும் பொருள் கொடுத்துக் கற்பவாகலின் என்பது. இனி கட்டும் பயக்கும்; என்னை? கற்றுகரச்சார்த்து ஒழுகவே நமக்கும் அறிவு பெருகுமென்று புலருஞ் சார்த்து ஒழுகலின் என்பது. இனி அறணும் பயக்கும்; என்னை? ஞானத்தின் மிக்க கொடை இன்னமபான் என்பது. இது பயன்.

இனிக் காலமென்பது கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்டது. இனிக் காலமென்பது உக்கிரப்பெருவழி யார் அநவக்கள மென்பது. காரணமென்பது அக்காலத்துப் பாண்டியனுஞ் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணம்பெறாது இடர்ப்படுவாரைக்கண்டு ஆலவாயிற் பெருமாளடிவாண் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பாயிரம் முற்றும்.

இனிப் பாயிரம் உரைத்தபின்னற துஷயமும் உரைக்கற்பாலது. அதுதான் காஞ்சுவகையான் உரைக்கப் பரிம. அவை யாவையோவெனின், தூதுநகிய துரைத்தலும் தூதுள் அதிகாரதுநகியதுரைத்தலும் அதிகாரத்துள் ஓத்த தநீய துரைத்தலும் ஓத்தினுட் குத்திரதுநகிய துரைத்த லுமென இவை. அவற்றன், தூதுநகிய துரைக்கும்புட்புத் துஷயமாதம் துவென்றசொற்குப் பொருளாமாதம் உரைத் துரைக்கற்புற்று.

அவற்றுள் தூலமாறு உரைக்குறித்து தாத்தான்.
முன்றுவகைப்பறிம், முதனூலும் வழிதூதுஞ் சாப்புதூது.
மேன; என்னை?

* “முதல்வழி சாப்பென தன்முன் குரும்”

என்றாகலின். அவற்றுள் முதனூலாவது வரம்பெறிவன்
பயத்ததாகும்; என்னை?

* “வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்

முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்”

(தொல் - பொ - மர - ௧௯.)

எனவும்,

* “முதல்வ னுற்குப் பிரங்கோட் கூறுது”

எனவும்,

* “தத்திஞ் குத்திரம் விருத்தி மூன்றற்கு

முத்தது வில்லது முதனூ லாகும்”

எனவுஞ் சொன்னார்களின். இனி அந்தாலேறி ஒத்த
† மரபிற்குய் ஆசிரியமதனிகற்பம்படக் † கிளப்பது வழிதூ
வெனப்படும்; என்னை?

* “முன்னோர் தாவின் முடிபொருல் சொத்துப்

பின்னோன் வேண்டும் விசைப்பக் கூறி

வழியா மாபினது வழிதூ லாகும்”

என்றாகலின். இவ்விரு தூதூள்கும் † ஒரு வழி
முடித்த பொருளை ஒருபகார நோக்கி ஒருகோவைப்பட
வைப்பது சாப்புதூலாகும்; என்னை?

* இக்குறிப்பிட்ட குத்திரங்கள் மாப்பருக்கவக்காரிகைதூறையில்
வந்த சில குறிப்புகளைக்கொண்டு ௧௩.௭௭௭ என்னும் ஆசிரியரார்
செய்யப்பட்டன வாயிருக்கலா. மேலும், அவற்றையே பிறீ
காலத்தில் என்னுள்ளாசிரியர் தம்முடைபகாரை எடுத்து ஆண்டு
கொண்டன மேலும் கருதற்கு இ-முண்டு.

† ‘முடிவிதற்குய்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘கிடப்பது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘சொன்னொடித்த’ என்பதும் பாடம்.

* “இருவர் துற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவே மடையது புடை தவாரும்”

என்றாராகலின்.

எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அது பாடுதா
வெனின், முதலூலின் முடிந்தபொருளை ஒருவன் பாதாளம்
ஒரு காரணத்தாற் பிறழுவதற்கால் அதனைக் கருவிபாண்
திரிவுகாட்டி ஒருவாமை வைத்தற்கு ஒன் ளியான் ஒருபுலன்
னால் உரைக்கப்படுவது; என்னை?

“தன்கோ ணிரீஇப் பிறன்கோண் மறுப்ப
தெதிர்நூ லென்ப ரொருநா னோரே”

என்றாராகலின்.

அல்லதூஉம்,

“தாலெனப் படுவது துதலிய பொருளை
யாதிக் கண்ணே யறிபச் சுட்டி.
யோத்துமுறை நிறுத்துச் சூத்திர னீரைது
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
நெகைவகை † விரியின் வகையறத் தெரித்து
ஞாபகஞ் செய்பொரு ளாயிரு வகைநிற்
பாவமைத் தொழுகும் பண்பிற் ருவிப்
புணர்ச்சியி னமைத்து பொருளாகத் தடக்கித்
தணக்குவரம் பாவித் தான்முடி வதுவே”

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். அன்றியும், † தாலெனப்
படுவது துதலிய பொருளை முதலிற்சூழி முதல் னடுகுறுதி

* இச்சூத்திரம், உரப்பருக்கலக்காரிகை யுரையில் வந்த கிளை
குறிப்புரைக்கொண்டு பாடலாதி என்னும் ஆசிரியராத் செய்யப்
பட்டதா யிருக்கலாமென்று கருதற்கு இடமுண்டு.

† ‘விரியும்’ என்பதும் பாடம்.

‡ இங்வுரைப்பகுதி முன் அச்சப்பிரதியி லில்லை; வேடுகுந்
எட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

யாதுபோல இன்றித் தொகைவகை கிரியைப் பொருள்
கவத்துப் பொழிப்பு அகலம் துட்பம் துலெச்சம் என்னும்
உரையிற் பொருள்விளக்கு துண்மைக்கு வரம்பாக நோக்
குடைபது; என்னை?

"துலென்ப படுவது துவலுங் கால
துதலிய பொருளை முதலிற் கூறி
முதலு விறுதி பாறுபோ ளின்றித்
தொகையினும் உகையினும் தொருண்மை காட்டி
உண்ணின் ரகமந்த வுரையோடு பொருத்தி
துண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே"

என்றாராவின்; இவ்வகை சொல்லப்பட்டது துலென்ப.

இனி துலென்ற சொற்கும் பொருளுரைக்கப்படும்.
தூல்போறின் துலென்ப; பாவைபோல்வானைப் பாவை
யென்றும்போல. தூல்போறலென்பது; துண்ணிய பாவைய
பஞ்சு தானிகளாற் கைவனமகடுஉந் தனது *செய்கை
யான்பினால் ஒரிழைப்படுத்தலாம் உலகத்து தூணாற்ற
லென்பது; அவ்வாறே †சுரந்து பறந்த சொற்பரவைகளாற்
பெரும்புலவன் தனது உணர்வுமாட்சியிற் பிண்டம் படலம்
ஒத்துச் சூத்திரமென்னும் பாப்பு நடைபடக் கோத்தலா
முலகத்து தூல்செய்தலாவது; அவ்வகை தூற்கப்பட்டதின்
துலெனப்பட்டது. இனி ஒரு சாரார் தூல்போலச் செப்
பஞ்செய்தலின் துலென்ப. இனித் தந்திர மென்னும்
வடமொழிப் பொருளை துலெண்வழங்குதல் தமிழ் வழிக்
கெனக்கொங்க. இது துலென்ற சொற்குப் பொருள்.

இனி துதலியதூஉம் உரைக்கற்பாலது. அது
பாசிரத்துள்ளே உரைத்தாம்; தமிழ்துதலியதென்பது.

* 'செயற்கை பலத்தோன்ற' என்பது மூன் அக்கப்பிரதியிற்
கண்ட பாடம்.

† 'சுரந்து' என்பதும் பாடம்.

தமிழ்தான் என்கு வகையுடும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் பாப்புமென.

அவற்றன் இவ்வதிகாரம் என்னுதனி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், பொருளாராய்தலை துதலி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. * அதிகாரம் துதலியதூடும் அதிகாரத்துப் பெயர் உரைப்பவே விளங்கும். இனி அதிகாரம் துதலியதெல்லாம் அதிகாரத்துள் ஒத்து துதலாயன்றே, பன் ஒத்துக்கொண்டது ஓர் அதிகாரமாகலான்; இதனன் இவ்வொத்து என்னுதனி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், ஒத்தினது பன்மையின்மையின் ஒத்தின் மென்பது.

இனிச் சூத்திரம் துதலியது முறைக்கற்பாலது. சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும். அஃதுரைக்குமாறு : கருத்துரைத்துக் கண்ணுழித்துப் பொழிப்புத்திரட்டி அகலங்கூறலென.

இச்சூத்திரத்தின் கருத்தென்னையோ வெனின், இவ்வதிகாரத்து முறைக்கின்ற பொருள் இன்ன தென்பதூடும் இன்னதனொ டொக்கு மென்பதூடும் உரைத்துத் துதலிற்று. அன்னதாதல் இச்சூத்திரங் கண்ணுழிப்ப விளங்கும். கண்ணுழித்தல் என்பது; பதப்பொருள் சொல்லுதல்.

இதன்பொருள் :—அன்பின் ஐந்தினைக் களவு எனப்படும்—அன்பினொரு ஐந்தினைபுட் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம்; அந்தனர் அருமறை மன்றல் எட்டனள்—அந்தனர் என்பார் பார்ப்பார், அருமறை என்பது வேதம், மன்றல் என்பது மனம், எட்டு என்பது அவற்றது.

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை; வேறொரு அச்சுப்பிரதியிற் கண்டது.

தொலை; கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர்—கந்தருவ னுழக்கத்தோடு ஒக்கும் * ஒழுக்கினைக் களவென்று சொல் லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

இனிப் பொழிப்புத்திரட்டல் என்பது, அன்பினைய ஐந்திணையிற் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கம் பார்ப்பார் வேதத் துக்கன் மகட்கோடலாமென்னும் எட்டினுட் கந்தருவர் ஒழுக்கனாடுப்பது. அதனைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்று வல்லோர் என்றவாறு.

இனிச் சூத்திரத்துப் பொருளைத் தாய்மைசெய்தற் குக் கடாவிடை புள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரைபெயல்லாம் அகலவுரை பெனக்கொள்க. 'அன்பின் ஐந்திணை' என்ற விடத்து அன்பு அயிர்த்தேனையினன்றே அன்பினைய ஐந் திணையும் அயிவதெனின், அது குடத்துள் விளக்குந் தடற் துள் வாரும் போல இதுகான் அன்பென்று தந்து காட்ட னாகாது. அன்புடையரான குணங்கண்டயிடத்து இவை உண்மையான் சங்கு அன்புண்டென்று அனுமித்துக்கொள் ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம் யாவையொவெனின், சாமிந்சாதல், நோயினோதல், ஒன்பொருள்கொடுத்தல், நன் னினிதுமொழிதல், புணர்வுநனிலேட்டல், பிரிவுநனியிரங்கல் எனஇவை. என்றார்க்கு, இவை திரிபுடைய : என்னை இவை திரிபுடையனாமாமெனின், சாமிந்சாதல் என்பது அன்பி னான நிகழ்வதன்று, பிரிபுடையளாய் வாழ்க்கையை முனிந்தசெல்வான் இது தலைக்கோகச் சாவென்று சாவ லும் பெறும்; இனிக், கண்டரன்றே, குடுமிக்கூந்தலில் சுதனெய் பெய்து, கொண்டாளிற் பின்னாயுமிருந்து, சோறு தின்று வாழ்கின்றானே, ஓ! கொடியனெகாவென்று

இனி யிணை * 'வழக்கினை' என்பதும் டபடம்.

சித்தல் பழிதூற்றப்பட்டிருந்த, * பின்றுமே ஒரு ஸுட்
சாவன், அதனால் இன்றே சாவனெனச் சாவவும் பெறும்;
அதுவன்றிப் † புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தார்
சலர்க்கம் புகுவதென்னும் உரைகேட்டு அது வேட்டை
யானாஞ் சாம்; அப்பரிசன்றி அன்பினாஞ் சாம்; அஃது
ஒரு, கலையாக நிகழ்வதன்றென்பது. இனி கோவியோடு
வென்பது ‡ மெய்நீரா என்றழியலாகாது; அதுவுந்
திரிபுடைத்து; அன்புள்வழியும் அன்பில்வழியுந் தோன்று
மென்று மறுக்கப்படும். ஒன்பொருள் கொடுத்த
வென்பது கணிகையர் கூட்டம் பொருளாகும்;
ஆதலின் அதுவும் அன்பன்று. நன்கினிது மொழித
வென்பது, நன்கினிது சொல்லிப் பகைவருந் தங்கருமழ்
முடிப்பாராதலின் அதுவும் அன்பன்று. புணர்வு நனி
வேட்டவென்பது அச்சந் காரணத்தானும் புணர்வு னெட்
டோர்போல் புணர்வராதலின் அதுவும் அன்பன்று. பிரிய
நனியிரங்கவென்பது நீரும் ஆடார் பூவுஞ் சூடார் சாக்
தும் அணியாராய்ப் பிரிந்திருந்தார் போல் வாடியிருப்
பர் அன்லெதாருமாகலின், அதுவுந் திரிபுடைத்து.
இனி, த் திரிபின்றி இக்குணங்கள் நிகழ்ந்தவழி அன்புண்
டெனக்கொள்க. அஃதெவ்வனம் நிகழுமோவெனின், அவன்
இறந்து பட்டவாறே தானும் இறந்துபட்டவழி அன்பி
னானே ஆயிற்றெனக்கொள்க. அல்லனவும் இவ்வகையாத்
திரிபில்லன அன்பினானே ஆயிற்றென் றுணர்ப. அல்ல
தூஉம், அன்பெனப்பட்டது தான் ிவேண்டப்பட்ட பொரு

* 'பின்றுமொருமாத் சாவராதலின்' என்பதும் பாடம்.

† 'புகழ்வேண்டிச் சாவவும்பெறும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இன்னனே' என்பதும் பாடம்.

§ 'வேட்ட வேட்ட' என்பதும் பாடம்.

வின்கண் தோன்றும் உள்ளநிகழ்ச்சி. அதனைக் காட்டிக்
காண்க என்னுன்தே! நான் அறிந்தபொருளாகலின்;
என்னை? மாணுக்கன் கீர்வேட்ட வேட்கையைத் காட்டுக
என்னுள், நான் அறிந்தபொருளாகலின்; காட்டுக என்னுமே
பெனின், வஞ்சித்தானும். அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்க
துறுமேயெனின் பேதையாயினும். அல்லது உம், உல
கத்துப் பொருள் நான் இரண்டுவகையான் உணர்த்தப்படும்,
உண்மைமாத்திரை உணர்த்தப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா
தனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவென.
அவற்றுள், உண்மையுணர்த்தப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா
தன காரமும் வெருளியும் மயக்கமும் இன்பமும் துன்பமும்
முதலாகவுடையன; என்னை?

“ஒப்பு முருவும்-வெறுப்பு மென்ற
கற்பு மேரு மெழிவு மென்ற
சாயலு னன்ன மடனு மென்ற
நேயும் வேட்கையு தகர்வு மென்றும்
காலின் வருஉங் கெவி யெல்லா
காட்டிய மறப் ஷெஞ்சுகொளி னல்லது
கூட்ட லாகாப் பொருள வென்ப”

(தொல் - தொ - பொரு - ௫௨.)

என்றாராகலின், இனி உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்
தப்படுவன ‘மாடக்கடல்’ ‘மாநிலத்’ தொடக்கத்தன என்று
கொள்க. அன்பென்பது உண்மையானத்திரையல்லது பிழம்பு
உணர்த்தப்படா தென்பது; என்றார்க்கு, அன்பென்
பது தான்கருதப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும்
வேட்கையன்றே ஈண்டு நம்மால் அன்பென்று கிகற்பிக்கப்
படாதின்றது; அஃது யாதோவெனின், காணுந் கருக்கப்
புணர்வு வேட்கை பெருக ஒருவனோடு ஒருத்தியிட நிக
ழும் அன்பு நிசேட இலக்கணமுடைத்தென்று கொள்க.

அந்தேபெனின், அன்பு அறிக்கேன். 'ஐந்திணை'யின் பாவையேயாவெனின், குறிஞ்சி மொத்தல் பாலை மூன்றை மருதமென இவை. ஆயின், ஐந்திணை என்றதல்லது அவற்றது பெயரும் முகறயும் இலக்கணமும் அறிபச் சொல்லிற்றிவரேபெனின், இது சுருக்கநூலாகலிற் சொல்லிற்றிலர்; அவை முடிந்ததாலிற் கொண்டுரைக்கப்படும். உரைக்குமிடத்தா முதல் ஒரு உரிப்பொருளென மூன்றுவகை உரைய் உரைக்கப்படும்; என்னை?

“முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே
துவலுக் காலை முறைசிறத் தனவே.”

(தொல் - பொ - அகத் - உ.)

என்றாராகலின்.

அவற்றுள் முதல் இரண்டுவகைப்படும், திலமும் பொழுதுமென; என்னை?

“முதலெனப் படுவது திலம்பொழு திரண்டி.
னியல்பென பொழிப வியல்புணர்த்தோரே.”

(தொல் - பொ - அகத் - உ.)

என்றாராகலின்.

குறிஞ்சிக்கு நிலம் மலையும் மலைகாந்த இடமும்; பொழுது கூதிரும் யாமமும் முன்பனியும்; செய்தற்கு நிலம் கடலும் கடல்காந்த இடமும்; பொழுது எற்பாடு; காலைக்கு நிலமில்லை; என்னை?

“கழிவ னைந்திணை நடுவண் தொழியப்
படுகிறை அவையம் பரத்திய பண்பே.”

(தொல் - பொ - அகத் - உ.)

என்றார் தொல்காப்பியனாராகலின். பொழுது என்பதனும் சேனியும், பின்பனியும் உரித்து. நிலமின்றிப் பொழுதின

செய்யுள் திணையாமொவனின், குறிஞ்சியும் முல்லைமும்
அடுத்த நிலமே காலம்பற்றிப்பாலைமொன்பது. முல்லைக்கு
கிலம் காடுங் காடுசார்ந்த இடமும் ; பொழுது காரும் மாலை
யும். மருதத்திற்கு கிலம் பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இட
மும் ; பொழுது கைகதையாமம். அஃதென்றே பெறுமா
றெனின்,

“மாயோன் மேய காடுறை யலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புண லுலகமும்
வருணன் மேய * பெருமண லுலகமு
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் செய்கலெனத்
சொல்லிய மூதையாத் சொல்லவும் படுமே.”
(தொல் - பொ - அகத் - இ.)

“காரு மாலையு முல்லை குறிஞ்சி
கூதர் யாம மென்மனார் புலவர்.”
(தொல் - பொ - அகத் - க.)

“பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிய.”
(தொல் - பொ - அகத் - ஈ.)

“வைகுறு விடியன் மருத மெத்பாடு
செய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.”
(தொல் - பொ - அகத் - ஈ.)

“நடுவுநிலைத் திணையே கண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருக்கின் முன்னிய தெறித்தே.”
(தொல் - பொ - அகத் - க.)

“யின்பனி தானு முரித்தென மொழிய.”
(தொல் - பொ - அகத் - ஈ.)

* “பெரும்புண லுலகமு” என்றும் வேறுபாடு முண்டி.

மருதத்திற்கும் செய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்
விற்றின்மையின் அறுவகை பிருதையும் உரியவெனக்கொள்வ
இவை முதல்.

இனிக் கரு என்பன தெய்வமும் உணவும் மாவும் மர
மும் புள்ளும் பறையுஞ் செய்தியும் யாழின்பகுதி முதலாக
வுடையன; என்னை?

“தெய்வ முனுவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியெழு நொடைகு
யவ்வகை பிறவுந் கருவென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகநீ - ௧௩)

என்றாராகலின். அம்முறையானே சொல்லுவாம்.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகவேன்; உணு ஐயன்
செல்லுந் திணையும்; மா புனியும் பன்றியும் யானையும்; மரம்
அதிலும் ஆரமூர் திமிசர் தேக்குந் வேங்கையும்; புள்
கிளியும் மயிலும்; பறை வெறியாட்டிப்பறையுந் தொன்
டகப்பறையுந் குரவைப்பறையும்; செய்தி தேனழித்தலுந்
கிழங்ககழ்தலுந் குன்றமாதெலுந் திணக்கிளிகடிதலும்;
யாழ் குறிஞ்சியாழ். பிறவுமென்றதனான் தலைமகள்பெயர்
சிலம்பன் வெற்பன் பொருப்பன்; தலைமகள்பெயர் கொடிச்சி
குறத்தி; கீர் அருகிரேருஞ் சுணரேரும்; ஊர் சிறகுடபுந்
குயிச்சியும்; பூ குறிஞ்சியுந் காக்கனும் வேங்கையுஞ் சுணர்
குயினையும்; மக்கள்பெயர் குறவர் இறவுளர் குன்றவர்.

செய்தற்குத் தெய்வம் வருணன்; உணு மீன்மீனையும்
உப்புமீனையும்; மா சுறையும் முதலையும்; மரம் புன்னையும்
ஞாழலுந் கண்டலும்; புள் அன்னமும் அன்றிலு மான்மீ
னும்; பறை மீன்கொட்பறையும் காவாய்ப்பறையும்; செய்தி
மீன்மீற்றலும் உப்புமீற்றலும் அகவபித்தலும்; யாழ்
கிளிரியாழ். இனிப் பிறவுமென்றதனான் தலைமகள்பெயர்

தூதரவன் கொண்கள் சேர்ப்பன்; தலைமகன்பெயர் துணைச்
பரத்தி; நீர் * மணற்கிணறும் உவர்க்கழியும்; பூ வெண்
சரிதழ்க் கைதையும் கெய்தலும்; ஊர் கலமேறுபட்டினமுஞ்
† சிறுகுடியும் பாக்கமும்; மக்கள்பெயர் பரதர் பரத்தியர்
துணையர் துணைச்சியர்.

தொங்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்;
வேண்டாமைபின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர். பிறர் பக-
வதையையும் ஆதித்தியையுந் தேய்வம் என்று வேண்டிலர்;
உணு ஆறலைத்தனவும் உரெறித்தனவும்; மா வலியழிந்த
யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும்; மாம் இருப்பனையும் ஒமை-
யும்; புள் கழுதும் பருந்தும் புறவும்; பறை புகற்பறையும்
உரெறிபறையும் நிரைகோட்பறையும்; செய்தி நிரைகோ-
டதுஞ் சாத்தெறிதலுஞ் குறையாடலும்; பண் பஞ்சரம்-
பிறவு மென்றதனால் தலைமகன்பெயர் மீனி கிடலை காளை;
தலைமகன்பெயர் எயிற்றி பேதை; பூ மராம்பூவுங் குராம்பூ-
வும் பாதிரிப்பூவும்; நீர் வறுநீர்க்கவறும் அறுநீர்க்கணையும்;
மக்கள்பெயர் எயினர் எயிற்றியர் மறவர் மறத்தியர்; ஊர்
கொல்குதம்பு.

முல்லைக்குக் தேய்வம் வாசுகேவன்; உணு வரகுஞ்
சாணையும்; மா முயலுஞ் சிறுமானும்; மரம் கொன்றையுங்
குருந்தம்; புள் கானக்கொழியும் மயிலுஞ் சிவலும்; பறை
வறுகோட்பறையும் முரகம்; செய்தி வரகு களைகட்டலும்
அவை யறுத்தலுங் கடாவிதலும் நிரைமேய்த்தலும் ஏறு
கோடலும்; பண் முல்லை. பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்-
பெயர் குறம்பொறைநாடன்; தலைமகன்பெயர் கிழத்தி

* 'மணற்கிணர்' என்பதும் பாடம்.

† 'துறைசேர்தி' என்பதும் பாடம்.

சுவத குத்திரம்.

மனைவி; இப்பெயர் மருதநிலத்துத் தலைமகட்கும் உரியது; பூமுல்லைபுத்தோன்றியும்; நீர் கான்யாறு; ஊர் பாடியுஞ் சேரியும்; மக்கள்பெயர் இடையர் இடைச்சிபர் ஆயர் ஆப்ச்சிபர்.

மருதத்துக்குத் தேய்வம் இத்திரன்; உண்டு செல் செல்லும் வெண்ணெல்லும்; மா எருமையும் நீர்நாயும்; மலம் வஞ்சியுள் காஞ்சியும் மருதம்; புள் நீர்க்கோழியுள் தாராவும்; பறை மணமுழுவும் செல்லரிக்கீணையும்; செய்தி செல்லரிதலும் அவை கடாவிடுதலும் பயிர்க்குத் களைகட்டலும்; யாழ் மருதயாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர் ஊரன் மகிணன்; தலைமகன்பெயர் கிழத்தி மனைவி; தாழ் ஹரப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும்; நீர் யணக்கினையும் பெருமைக்கும் பாறும்; ஊர் பேருர் எனப்படும்; மக்கள்பெயர் இடையர் கடைச்சிபர் உழவர் உழத்தியர்.

இக்கூறப்பட்ட கரு பயக்கியும் வரப்பெறும்; என்னை?

“உரிப்பொரு ணவ்வன மயங்கவும் பெறுமே”

(தொல் - பொ - அகத் - ௧௩.)

“எக்கில மருங்கிற் பூவும் புன்னு
மக்நிலம் பொருதோடு வார வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௧௩.)

என்றாராகலின்.

இனி உரிப்பொருளாவது திணைக்கு உரியபொருள் என்றவாறு. அவை யாவையோவெனின், புணர்நல், பிரிநல், இருத்தல், இரக்கல், ஊடல், அவற்றினியித்தம் என இவை; என்னை?

“புணர்தல் பிரித விருத்த விரங்க
ஓட லீவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குறிப் பொருளே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௧௪.)

என்றார்களின்.

அவற்றுட் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமும் குறிஞ்சி ; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை ; இருத்தலும் இருத் தனிமித்தமும் முல்லை ; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும் வேந்தல் ; ஊடலும் ஊடனிமித்தமும் மருதம். புணர்தலே கொல்லோ குறிஞ்சியெனிற புணர்தலென்று ; பிரிவச்ச மும், வன்புறையுந், தலைமகளிங்குளவும், பாங்கற்குரைத் தனவும், பாங்கன் கழறினவுந், தலைமகள் எதிர்த்தன வும், பாங்கன் எதிர்த்தனவும், நீங்கினவும், தலைமகளைக் கண்டனவும், ஆற்றாநாயினவும், தலைமகற்கு வந்துரைத்தன வும், தலைமகள் சென்றனவும், தலைமகள் தலைப்பெய்தனவும் இத்தொடக்கத்தனவெல்லாம் தலைமகளுக்குத் தோழிக்கும் இவ்வகையானே நோக்கி விகற்பிக்க இறப்பவும் பல்வாய். அவையெல்லாம் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமும் அடங் கும். வலையவற்றிற்கும் இவ்வாறே கொள்க.

இனி ஒழுக்கத்தினைத் திணையென்பாரும் நிலத்தினைத் திணையென்பாருமென இருபகுதியர் ஆகியவர். அது பொருள் தாது; ஒழுக்கமே திணையெனப்படும். குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சியெனப்பட்டது ; என்னை ? விளக் காகிபசுடர் இருந்த விடனும் விளக்கெனப்பட்டதுபோல என்பது. இனி ஒருசாரார் ஒழுக்கத்தின்புந் திணையென்ப, நிலத்தின்புந் திணையென்ப, ஆகவானன்றே அன்பினைத் திணையென்றது, ஐந்திணையாக ஐந்திணைமூல்களை என் றதுபோல என்ப ; அது பொருள்தாது. அஃதே கருதிய

தெனின், முன்னர் 'நினைபே கைகோள்' (இறைபுரூர்-கை.)
என்னுமன்றே, 'இனியே கைகோள்' என்னுமன்றே,
இனியென்று கருதினாற்பென்பது. அஃதேபெனின்,
'ஐந்துநினை'யென்னும், ஐந்துசான் ஐந்துகனம் என்றது
போலவெனின், அநியாது கடாவினாய்; ஐந்துதலையுடைய
காகத்தை ஐந்தலைநாகமுமென்ப ஐந்துதலைநாகமுமென்ப;
இருமுடிமுடையது; என்ன? குற்றியலுகரப்புணரிய
ஆன்,

"முதனில பெண்ணின்முன் வல்வெழுத்த வரினு
ஞகமலத் தோன்றினும் யவலத் தையயினு
முதனில யியற்கை பென்றனாற்புலவர்."

(சொல் - எழுத் - குற் - எட.)

என்றாகலின்.

அஃதேபெனின், அன்பினையு ஒழுக்கத்தை அன்பின்
வேறென்று கொள்வன், தச்சுனைய மாடர் தச்சனின்
வேறையதுபோல என்றார்க்கு, அதாவன்று; பொன்னினையு
குடும் பொன்னின் வேறல்லதுபோலக் கொள்க என்பது.
மூன்றும் வேற்றுமை காரணகாரியத்தை வேறுணரவும்
நிற்கும், வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்; வேறன்றியுணர்
நிற்கும் பகுதிக்கொள்க. அஃதேபெனின் ஐந்தனை பென்
பதன் முன்னர் 'களவு' என்னுஞ் சொல் எத்திறத்தால்
வந்தது? ஒரு சொன்முன் ஒருசொல் வருங்காற் பயனில
வகைபாணக் தொகையில் வகைபாணம் என்னுநிலைவகை
பாணமென மூன்றனுள் ஒன்று பற்றியன்றே வருவது?
அவற்றுள், இஃது எவ்வகையான் வந்ததோவெனின்,
தொகையில்வகையான் வந்ததென்பது. தொகைநாம்பலு;
அதற்குள் இஃது எத்தொகையான் வந்ததோவெனின்,
வேற்றுமைத்தொகையான் வந்ததென்பது. அவ்வேற்று

துமைத்தொகைதாம் பல; அவற்றுள் இஃது எவ்வேற்
துமைத்தொகையோவெனின், ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை
யென்பது. ஏழாம் வேற்றுமைபுருபுதாம் பல; அவற்றுள்
பாது தொக்கதெனின், உள்ளென்பது தொக்கது. ஐந்
திணையுட் களவென்பதாயின், ஐந்திணையுள்ளுங் களவு
வேறுகாதோ குடத்துள் விளக்குந் தடத்துள் வானும்
அவ்விடத்தின் வேறுபாடுபோல வெனின், அதுவன்றி,
ஏழாம்வேற்றுமை இடத்தைடும் இடத்து விசம்பொரு
தையும் வேறுணரவும் நிற்கும் வேறுன்றியுணரவும் நிற்கும்.
அவற்றுள், வேறுணரின்றவழிக் காட்டிக் கடாவினாய்;
வேறுன்றியுணர நின்றவழிக் காட்டியக்கால் அதுபோலக்
கொள்க. அரங்கினுள் அகழ்ந்தான், மாடத்தினுள் அகழ்ந்
தான் என்பதுபோல, ஐந்திணையுள்ளுங் களவுவேறுன்றென்
பது. அஃதேபெனின், 'அன்றினைத்திணைக் கள வந்தன ரரு
மறை' என அமையாதோ? 'எனப்பவேது' என்பது எற்றிற்
கோவெனின், செய்யுளிற்பத்தின்பொருட்டு வந்ததென்னும்
ஒருவன்; அற்றன்று, அதனுள் ஒருபொருளுரைப்பனென்
னும் ஒருவன். அதனுள் ஒருபொருளுரைப்பான் பக்கம்
வலிபுடைத்து. அஃதியாதோவெனின், களவென்றற்குச்
சிறப்புடைத்தென்றவாறு. 'உரைப்பவெனையு' என்ற
விடத்துப் பிறவும் உருண்மைசொல்லி அவற்றுளெல்லாம்
உரைபூர் சிறப்புடைவும் சொல்லுப. இங்குப் பிறவுங் கள
வுண்மைசொல்லி அக்களவுகட்கெல்லாம் இக்களவு சிறப்
புடைமைசொல்லும், துறக்கம் விடுபேறுகளை முடிக்குமாக
லான் எனப்படுவதென்று சொல்லிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது.
அது பாயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்ற உலகத்துக் கள
வாயினவெல்லாம் கைகுறைப்பவுங் கண்ணாவும் ஒழுவேற்ற
வும் பட்டுப், பழியும் பாவஸூழாக்கி, நாகத்தொடக்கத் திக்

கதிகளில் உபக்கும். இது மேன்மக்களாத் புலம்பப்பட்டு ஞானவொழுக்கத்தோடொத்த இயல்பிற்குகலாணம் பழி பாலுந்நையாணம் எனப்படுவதென்று விசேஷிக்கப் பட்டது.

இனி 'அத்தணரருமறை மன்ற லெட்டனுள்' என்பது: அத்தணரென்பார் பார்ப்பார்; அருமறைபென்பது வேதம்; மன்றகென்பது மணம்; எட்டென்பது அவற்றது தொகை கொடுத்துச் சொன்னவாறு. அவை யாவையே வெனின், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடர், தெய்வங், காத்தர் வும், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் எனவிலை: என்னை?

“அதகிலு யொப்பே டொருள்ளோ டெய்வம்
யாழோர் கூட்ட மரும்பொருள் வினையே
விராகத்தம் பேயிலிலெ யென்றிக் கூறிய
மறையோர் மன்ற லெட்டிவை யவற்றிட்
தெறுமலை நல்லியர்த்த துணைமையோ * ரியல்பிதன்
பொருண்மை யென்பனார் புலமை யோரே.”

என்பதன் பொருளுள் றுளர்வது. பிரமம் என்பது நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தாற்குப் பன்னீ ராட்டைப் பிராயத்தானே அணிகலனணிந்து கொடுப்பது. கொடாவிடின், ஒரிருதுக்காட்சி ஒருவனைச் சாராது கழிந்த விடத்து ஒரு பார்ப்பனக்கொலையோடு ஒக்கு மென்பது; அதனை அறியலென்பது. பிரசாபத்தியம் என்பது மூர்த் துண கொத்திரத்தான் மகள்வேண்டிச் சென்றால் மறுது கொடுப்பது; அதனை ஒப்பென்பது. ஆரிடம் என்பது ஆயும் ஆனேதும் பொற்கோட்டுப் பொற்றாண்டினு வாகச் செய்து † அவற்றிடை நீரிற் கொடுப்பது; அதனை

* 'புணர்ப்பிதன்' என்பதும் பாடம்.

† 'அவற்றோடு' என்பதும் பாடம்.

பொருள்கொண்டென்பது. நெய்வம் என்பது, வேன்னியாசிரி
வந்த லேவ்விநிழன் கவத்துக் கொடுப்பது; * அதனைத்
தெய்வமென்று வழிபடப்பட்டது. காந்தர்வம் என்பது
இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடுங்கட்டம்; அதனை யாழோர்
கட்டமென்ப. அதனம் என்பது, கொல்லேறு கொண்
டான் இவனைபெய்தும், கில்லேற்றினன் இவனைபெய்தும்,
நிரிபின்றி எய்தான் இவனைபெய்தும், மாலை ரூட்டப்பட்ட
டான் இவனைபெய்தும் இன்னதொருபொருள் தந்தான்
இவனை பெய்துமென இவ்வாறு சொல்லிக்கொடுப்பது:
அஃது அரும்பொருள் கிணைநிலையென்பது. இராக்கதம்
என்பது அவன்தன்னினுள் தமரினும் பெருது வலிந்து
கொள்வது. பைசாசம் என்பது மூத்தாண்மட்டுந் துயின்
றாண்மட்டுந் கனித்தாண்மட்டுந் சார்வது: அது பேய்
கிலையென்பதும். இவ்வெட்டுமணமும் மன்றல் எட்
டென்று சொல்லப்பட்டன என வுணர்க.

இனிக் கந்தருவவழக்கம் என்பது, கந்தருவரென்பார்
எண்டுச்செய்த நல்கினைப்பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும்.
அடுப்பாரும்ன்றி இருவரும் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்
பெயுணர்வது. அது கந்தருவமணம், அதனை ஒப்பதனைக்
களவென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன். அஃதேதெனின்,
கந்தருவவழக்கம் போல்வது என்னுது 'கந்தருவவழக்க'
மென்றமைபான் அதனைக் களவென்று கொள்ளாமோவெ
னின், கொள்ளாம். தூற்றிடக்கை அல்கிபல்பிறன்றாகலாத்
போல்வது என்றே கொள்ளற்பாலது. போறல் எங்
பது சிந்தொத்தச் சிந்தொக்வா தொழுவது; என்னை?
ருவனைப்பூப்போதுங்கண் என்றால் நீமைத்தினைப்போக்கும்,

* 'தது தெட்டென்று வழிபடும்' என்பது கெடுருபிரதி
கித்தண்டபாடம்.

மற்றெவ்வாப்புடை பெரிது; பவளம்போலும்வாய் ஈன்
 ருற் செம்மைமாத்திரை யொக்கும், மற்றெவ்வாப்
 புடை பெரிது. இங்கும் ஏகதேசத்துக் கொடுப்பாரும்
 அடுப்பாரும்பிறிப் புணர்தலும், ஒத்த ருலத்தினராகலும்,
 ஒத்த அன்பினராகலுமென்னும் இத்துணையே ஒப்பிக்கப்
 பட்டது; மற்றப்புடையெல்லாம் ஒவ்வா. அஃதேபெனின்,
 கந்தருவவழக்கம் போல்வதெனவேண்டாலோ ருத்திரத்
 துள்ளெனின்; வேண்டா. உலமந்தொருத்தவாறு சொல்
 லுதும்: பசுப்போல்வாளைப் பசு என்றலும் பாவை
 போல்வாளைப் பாவை என்றலும் என்பது. அஃதேபெனின்,
 அவையெட்டும் அதனையொத்த இதுவுமென மனம் ஒன்ப
 தாகற்பாஸபிறவேனின், அதுவன்று; அவ்வெட்டும் *உலகி
 னுள்ளன்; இஃது அன்னதன்று, இல்லது இனியது நல்லது
 என்று புலவரால் காட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகனின்
 இதனை உலகவழக்கினோடு இனையாடுகென்பது. அஃதே
 பெனின், இதனை முதலுலென்று புகுந்தமையாற் கந்தருவ
 வழக்கமென்றே மொழியற்பாற்று, என்மனார் புலவரென்று
 சொல்லற்பாற்றன்று; அது வழிதால் வாய்பாடாகலான்
 என்பது உடா. அதற்கு கிடை: பிறதூல்களெல்லாம் ஆசிரி
 யப் புகுதிப்பதும், இதுவும் அவையேபோல ஆசிரியப் புகு
 திப்பதில் கொல்லோவெனின் படாது. கந்தருவ வழக்கம்
 போல்வது களவாதல் முன்றுகாலத்துப் புலவர்க்கும் ஒப்ப
 முடிந்தமையான் அவ்வகை சொன்னுமெனப்பது. அஃதே
 பெனின் தன்னோடொத்த புலவரில்லையன்றே! தான் தலை
 னாகலான், எல்லாம் உணர்ந்தானாகலானெனின்; அஃதே
 கருத்து. அறிந்திலை; தன்னுனை உரைக்கப்பட்டதெனி
 னும், பிறவற்றையெல்லாக் திரிபுவுந் திரிபாமைபுந் கொண்

* 'உலகியல்' என்பதும் பாடம்.

டார், இதனைத் திரியாமையேகொண்டார் *எல்லாருமென் றற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. தன்மதம் உணர்ந்தா னையும் புலவரென்றான், அறிபொருளுக்கு ஏனோரும் புலவ ராகலின்.

இனி 'என்மனார்' என்பது, 'என்ப' என் னும்முற்றுச் சொற் 'குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்' என்பதனாற் பகரங் குறைத்து, 'விரிக்கும்வழி விரித்தல்' என்பதனான் 'மன்' 'ஆர்' என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து, 'என்மனார்' என்றாயிற்று. என்மனார் என்பது புலவர் என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; முற்றுச்சொல் எச்சம் பெயர்கொண்டு முடியுமாகலினென்பது.

உ. அதுவே, தானே யவனே தமிழர் காணக் காமப் புணர்ச்சி யிருவயி னொத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் கந்தருவ வழக்கத் தோடொக்கும் ஒழுக்கங் களெவன்று வேண்டிற்றல்லது இன்ன இலக்கணத்ததென்றிலாதார் அதனை உணர்த்துத லுதலிற்று. †இச்சூத்திரத்துட் கருதியபொருள் மேலதனோ டியவையும்.

இதன் பொருள் அதுவே—பண்டறிசுட்டு, மேற் சொல்லப்பட்ட கந்தருவவழக்கம்போலுங் களவு; தானே அவனே-தானே அவள், அவனே தான்; என்பது என் சொல்லியவாரோவெனின்; தான் அவள் என்னும் வேற் றுமையிலர், என்றவாறு.

இங்ஙனம் வாசகம் வேறுபடச் சொல்லப்பட்டாராயி னும் அன்பினுங் குணத்தினுங் கல்வியினுங் உருவி.

* 'எல்லாரு மென்றவனையே' என்பதும் பாடம்.

† 'இச்சூத்திரக் கருதியதும்' என்பதும் பாடம்.

ஐனார் திருவினாஐத் திரிநிலர் ஒருவரோருவரின் என்பதாம். அஃதென்போலவோ வெனின் : உருவரிசி கொத்தமுரி என்றும்பேசுவெனின், அது பொருந்தாது ; என்னை காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே வேற்றுமையின்மை முடிந்தது, அவர் வேற்றுமையிலராக வின் ; இன்னுமொருகால் வாசகம் வேறுபடுத்து அப்பொருளே சொல்லப் புணருத்தமாம் ; என்னை ? ஒரு பொருளை வேறுபட்ட வாய்பாட்டாற் பல்காற் சொல்லுவது புணருத்த மாகவின்.

இனி ஒருவன் சொல்வது : இவனும் பற்பன்னுரூபிரவர் கூர்வேயினோருரோடு திரிதரினன்றித் தமிழகதலின், பெரியகதலால் ; இவளும் பற்பன்னுரூபிரவர் ஆய மகனார் புடைகுழத் திரிதரினன்றித் தமிழளாதலின், பெரியளாதலால் ; இவ்வனமில்லாதான் இவனும் இளைஞரினீங்கித் தானேயாய், இவளும் ஆயத்தினீங்கித் தானேயாய், இவ்வனம் *புணர்வரென்ப. இவளை இளைஞரினீக்கியும் இவளை ஆயத்தினீக்கியும் பிரித்துக்கோடற்குத் தானே அவளே என்று சொல்லப்பட்டதென்னும், இவ்வுரையும் பொருந்தாது ; என்னோ காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே, தமிழராய்ப் புணர்தன் முடிந்தது ; இன்னுமொருகால் அப்பொருளையே சொல்லப் புணருத்த மாமென்பது மற்றென்தோ உரைபெனின் ; தானே அவளே என்பது, ஆண்பால்களுள் இவளோடு ஒத்தாருமில்லை, மிக்காருமில்லை, குறைபட்டாரல்லது ; எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஞானத்தானும் திருணத்தானும் உரு

* 'புணர்வரோ அன்று இவளை மிகவுருத் தீர்ப்பும்' என்பதும் பாடம்.

† 'ஒருத்தத்தானும் ஒவ்வியுமாயும் பொருளினனும்' என்பதும் பாடம்.

கிணறுந் திருவிணையும் பொருகிலன் தானே என்பது. இவளும் அன்னளெனவே, இருவரும் பொருகிறத்தாரென் பதனைப் பயக்கும். நின்ற ஏகாரம் ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் என்ன ஏகாரமோவெனின், ஆண்குழுவின் * இவளையே பிரித்து வாங்கினமையானும், பெண்குழுவின் இவளையே பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலையேகாரமெனப்பட்டது. †பலவற்றுள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலையேகார மென்பது. மீடாகலா எனப்பது. அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே எத்திறத்தாதுங் குறை பாடினமை முடியாதோவெனின், முடியாது; கந்தருவர்க் கும் ஞானக்குறைபாடுந் தருமக்குறைபாடும் ஆன்னைக் குறைபாடும் உண்டு. இச்சொல்லப்பட்டன ‡சிவதேயென் றே ஒப்பித்து, அது பொருகிறப்புச் சூத்திரத்தாற் சொல்லவேண்டுமென்பது.

தமியர் காண—தம்முணர்வின ரன்றி எதிர்ப்பட, என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவர் தம்முணர்வினர் அல்லராகின் றது காணுமுன்னுபலோ, கண்டபின்னுபலோ, காட்சியோ டுடனுபலோ; காணுமுன் தம்முணர்வினரல்லராவெனின், காட்சி காரணமன்றாயிற்கும் தம்முணர்வினர் அல்ல ராதற்கு; அல்லதாஉங், காரணமின்றியாகலான் எப்பொழு துந் தம்முணர்வினர் அல்லராகல் வேண்டும். இவிக் கண்டபின் தம்முணர்வினரல்லாரெனின், காட்சிபது நீக்கத்

* 'இவளையே பெருமைக்கட்பிரித்து' என்பதும் 'இவளையே பெருமைக்கட்பிரித்து' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அக்கப்பிரதியில் இல்லை.

‡ 'சிவதேயென்றே முன்புத பொருகிறப்பிற் சூத்திரத் தால்' என்பதும் பாடம்.

துக்கன்னுந் தம்முணர்வினரல்லராகல் வேண்டும்; உண்டபின் வந்தான் சாத்தன் என்றால் உண்டற்குமக் கழிவின்கண் வந்ததுபோல வென்பது. அல்லதுஉம், கண்டபின் "தம்முணர்வினர் அல்லராகவே கண்ட சமஸ்தாபத்துத் தம்முணர்வினராகல் வேண்டும். ஆகவே, சுண்டும் தம்முணர்வினராய் நின்றார் பின்னை மயங்குதற்குக் காரணமென்றையோ என்பது. இனிக் காட்சியுந் தம்முணர்வினரல்லராகலும் உடனிகழுமேயெனின், காட்சியென்னும் காரணத்தால் தம்முணர்வினரல்லராதற்றன்மை நிகழற்பாற்றன்று. ஒருகாலத்து ஒரிடத்து ஒருங்கு தோற்றின பொருள் ஒன்றினொன்று முடித்தன எனப்படாமை காண்டும், ஆயிற்கு இருகோடுபோல என்பது. அதனால், முன்றல்லது நான்காவது காலம் இன்னமையின், இவர் காட்சியானே தம்முணர்வினரல்லென்பது முடிக்கலேண்டும். எவ்வளம் முடிக்குமாறெனின், காணமுன்னே தம்முணர்வினரல்லராகத் தன்மையுடையராதலென்பது. என்னை? ஏனாதிமோதிரஞ் செறித்த திருவுடையானொருவன் ஏனாதிமோதிரஞ் செறிக்கும் அத்திரு அவன் செறிக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று; * முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது. அரசு விற்பிருந்த திருவுடையானொருவன் அரசு விற்பிருக்கும் அத்திரு அவன் அரசு விற்பிருக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று; முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது. அது பின்னெப்பொருகாலத்து ஒரிடத்து ஒருகாரணத்தான் எப்துகிக்கும். அதுபோலே, இன்னநான் இன்னபக்குவத்து இன்னபொழுது இன்னவிடத்து இவன் காரணமாக இவன் தன்னுணர்வினனல்லனும் என்பதுஉம், இவன்காரணமாக இவன் தன்னுணர்வினனல்லனாம் என்பதுஉம் முன்னே

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியிலில்லை.

முடிந்து *கிடந்தன. அது பின்னுங் கொணர்ந்தெய்துகித்
 ரும்; என்னை? *ஒளிப்பினு முழக்கினை யூட்டாது கழிபாது"
 என்பதாகலான். காட்சி துணைக்காரணம், அவ்வினை பயத்
 தற்கு; வித்து முனைத்தற்கு நிலனும் நீரும் இருதவுந்
 துணைக்காரணமாயிற்றுப்போலவுஞ், சோறுதவிப்பலிற்றா
 யி அரிசி சோறுதற்கு அறிவானைத் தொடக்கமாகவுடைய
 காரணந் துணைக்காரணமாயிற்றுப் போலவுமென்பது. அகீ
 தேயெனின், காட்சி துணைக்காரணம்பிற வெனின், காட்சி
 யின் முற்களார்த்ததோ பிற்களார்த்ததோ உடன் கிளர்ந்
 ததோ? † உள்ளத்துத்தான் கிளர்கின்றதெனின், முன்னைக்
 கடா வந்து வந்ததுமால். என்னையோவெனின், ‡காட்சியோ
 மிடனே கிளரும்; என்னை? இருட்டாகத்து விளக்குக்கொண்டு
 புக்கால் விளக்கு வாராத முன்னரும் இருள் நீங்காது;
 விளக்கு வந்த பின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்குவரு
 தலும் இருணிக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோலக், காட்
 சியும் ஞானமொழுக்கக் குணங்களது தன்மைபழிவும்
 உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாகக்கொண்டு ஞான
 மொழுக்கக்களை இருளாகக்கொள்க.

இனி 'காமப்புணர்க்கி'யென்பது தலைமகனுந் தலைமக
 னுந் தமிழராய் ஒருபொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுத் தம்முணர்
 வினரன்றி வேட்கையிகழிஞர் புணர்வது.

ஆயின் இவர், மேற் பொருவிந்தார் தலைமகனுந் தலை
 மகனுமென்றமைபரன், அவனும் கற்கற்றும் !எப்போத்தாம்

* 'கிடந்தவாகக், கிடந்ததே' என்பதும் பாடம்.

† 'உள்ளத்துதான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'காட்சியோ மடன்கொரும் கிளருமிடத்த' என்பதும்
 பாடம்.

'எறிபோத்தாம்' என்பதும் பாடம்.

கலிகன் யானையுந் தறுகட்பன்றியுந் கருவனாயும் இருவின
னும் பெரு விசம்புமனையார், ஆரிமொயம்பினர், அரிமான்
றுப்பினர், பற்பன்னுரூயிரவர் கூர்வேலினோரார் தற்குழச்
செல்வனென்பது முடிந்தது. அவளும் உடன்பிறந்து, உடன்
வளர்த்து, நீர் உடனாடிச், சீர் உடன்பெருவி, ஒல் உடனாட்
டப், பால் உடனாண்டு, பல் உடனெழுந்து, கொல் உடன்
கற்றுப், பழமைபும் பயிற்றியும் பண்பும் கண்பும் விழுப்ப
மும் ஒழுக்கமும் மாட்சியும் உடையார், பற்பன்னுரூயிரவர்
கண்ணும் மனமும் கவரும் ஒண்ணுதன்மகாரிர் தற்குழத்
தாரகைகடுவன் தன்மதிபோலச் செல்வானென்பது முடிந்
தது. முடியவே, தமியராய்ப் புணர்த்தார் என்பதனொடு
மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? அவன்
ஆயங்கனும் பொழிலிடம் புகுதலும் விளையாட்டு விருப்பி
னாற்பிரியும். என்னை பிரியுமாறெனின், *ஒன்றொருவரின்
முன்னர் தழைகிறதெனக் கொடுத்த மென்றும்,
கண்ணி தன்னுந் தாற்றத்தன் செய்துமென்றும், பேரது
மேதக்கன கொய்து மென்றும், மயிலொடு மாருதமென்
றும், குயிலொடு மாறு கூவுதமென்றும், †அருவியாடி அஞ்
களை குடைதமென்றும், வாசமலர்க்கொடியின் ஊசலாடுத
மென்றும் பரந்து, அப்பாதுள்ளார் இப்பாதுள்ளார் கொல்
லோடுவென்றும், இப்பாதுள்ளார் அப்பாதுள்ளார் கொல்
லோடுவென்றும் இவ்வகை கினைத்துப் பிரிபவென்பது.

* 'ஒன்றொருவர் முன் - ஒரொருவர் முன்னுள் வென்று
கொள்ளின், "ஒன்றொருவரின்முன்னர் தழை விழை தக்கன
கொய்தும்" என்றது போலும்' என்பது, புறவெனையெனவியத்
படலம்-௧-ஆவது வெண்பா உரை.

† 'மாறிகளும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அருவியாடுதம்' என்பதும் பாடம்.

இவ்வகை அவனைத் தமிழளாக்கிப் பிரிப்போவெனின், னாட்டியுஞ்சுட்டியுங் காட்டப்படுங் குலத்தனல்லனாகலானும். பான்மையும் அவ்வகைத்தாகலானும் பிறவாறுநினைபார்பிரிப் பெண்பது. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை மேனாட் பிரிந்து பயின்றறியாதாள் தமிழளாய் நிற்குமோவெனின், சிற்கும்; தான் பயின்ற இடம் தன் ஆயத்தினோடு ஒக்கு மாகலானென்பது. யாங்கனம் நிற்குமோவெனின், சந்தனை முஞ் சண்பகமுந் தேமாவுந் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோ கமுந் கோங்கும் வேங்கையுந் குரவமும் விரிந்து, நாகமுந் திலகமும் நறவும் சுந்தியும் மாதனியும் மல்லிகையும் மெளவ லொடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைங் கொன்றைபொடு பினியகிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும் புன்னாக மும் முருக்கொடு முகைகிறந்து, வண்டறைந்து, தேனூர்ந்து, வரிக்குயில்கள் *இசைபாடத், தண்டென்றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது ஈடுவண், ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், கிகம்பு துடைத்துப் பசும் பொன் பூத்து வண்டு துவைப்பத் தண்டென் துணிப்பதோர் வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டான்; கண்டு பெரிய தோர் ஈதல் †கனிகூர்ந்து தன் செம்மலர்ச் சேறடிமேற் சிலம்பு கிடந்து சிலம்பு புடைப்ப, அம்மலரணிக் கொம்பர் கூடை சுற்படுதன நடந்து சென்று, ‡கறைவிரி வேங்கை நாண்மலர் கொய்தான்; கொய்தவிடத்து, மரசதமணி கினிம்படுத்த மாணிக்கக்கனை மருங்கினதோர் மாதலிலல்லி மண்டபத்துப், போதுவெய்ந்த பூநாறு கொழுநிழற்கீழ்க் கடிக்குருக்கத்தி கொடிப்பிடித்துத் தகடுபடு பசும்பொந்

* 'வரிபாட' என்பதும் பாடம்.

† 'கழிகூர்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'கறைமலர் வேங்கை' என்பதும் பாடம்.

கிரகங்களின் முகடுதொடுத்து ஞான்று வந்து இழிதரும் அருகி, பொன்கொழித்து மணிவரன்மி மாணிக்கத்தெரே வயிரமுந்தி அணிகினரருகி ஆடகப் பாவைமேல் அதிர்ஞரன் முரசின் கண்ணிரட்ட, வண்டுந் தேனும் யாழ்முரல், வரித் குயிலுங் கிளியும் பாடத், தண்டாது தவிசுபடப் போர்த்த தோர் பணிக்குப்பாவை மணித்தலத்துமிசை, நில ஆலவட்டம் கிரித்தாற்போலத் தன்கோலக் கலாவங்கொளவிரித்து, முனையினஞாயிற்று * இளவெயில் எழிப்ப ஓர் இளமையில் ஆடு வது நோக்கி நின்றான். அப்பால், தலைமகனும் பற்பன்னுறா விரலார்குவலிகளாளுரொடு களிர்மாமலைச்சாரல் வேட்டம் போய் விளையாடுகின்றான், ஆண்டெழுந்ததோர் கடுமானின் டின் ஒடிச், காவலிகளாளுரைக் கையகன்று, செடுமான்தே ரொடு பாசனை சிலவுமனைற் கானியாற்று சிறகப் பணித்துத், தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளிருங்குஞ்சி. பொன்னாணிற் பிணித்துக், கடிசுமழ் நறுங்கண்ணிபேல்கொண்டு வண்டு மணமயர, அஞ்சார்தின் நறுநாற்றம் அகன்பொழிவிடைப் பரந்து நாத, † அடுக்கையொடு கனை ஏந்தி வடிவுகொண்ட காமன்போலச் சென்று அவன் நின்ற இரும்பொழில் புகும். அஃதெயாங்கனமோவெனின், வடகடலிட்ட ஒரு துகம் ஒரு துளை தென்கடலிட்ட ஒருதழி சென்று கோத்தாற்போல வும், வெங்கதிர்க்கனலியுந் தண்கதிர்மதியமுந் தங்கதிவழு கித் தலைப்பெய்தாற்போலவுந் தலைப்பெய்து, ஒருவரொருவரைக் காண்டல் சிமித்தமாகத் தமிழராவர்.

* தமிழராதலென்பது தம்முணர்வினரல்லராதல். தம் முணர்வின ரல்லராதலென்பது என்னோவெனின், தலை மதற்கு அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என்பன குணம். அறிவென்பது என்னோவெனின்,

* 'இளவிரிகதிர்' என்பதும் பாடம்.

* † 'விளிலு' என்பதும் பாடம்.

“எப்பொரு னெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” (குறள் - 18-5.)

என்றாகலின், எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண்
நின்று அழ்மெய்ம்மையை அறிவது. நிறையென்பது
என்றோவெனின், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து
ஒழுதும் ஒழுக்கம். ஒர்ப்பென்பது ஒருபொருளை *ஆராய்ந்து
உணர்தலென்பது. கடைப்பிடியென்பது கொண்டபொருண்
மறவாகை. இந்நான்மையும் தலைமகற்கு வேட்கையான்
மீதுரப்பட்டிப் † புனலான் மீதுரப்பட்ட புற்போலச்
சாய்ந்துகிடப்பது.

இனித் தலைமகட்கு நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென்
பன குணம். அவற்றுள், நானென்பது பெண்டிர்க்கு இயல்
பாகவே உள்தொரு தன்மை. மடமென்பது கொளுத்தக்
கொண்டு கொண்டது விடாமை. அச்சமென்பது இயண்மை
யில் தான் காணப்படாததோர் பொருள் கண்டவிடத்து
அஞ்சுவது. பயிர்ப்பென்பது பவிலாத பொருட்கண் அரு
வருத்து நிற்கும் நிலைமை. இந்நான்மையும் புனல் ஒவெழியிற்
புற்சாய்ந்தாற்போல வேட்கையான் மீதுரப்பட்டிச் சாய்ந்து
கிடப்பது.

வேட்கையென்பது என்றோவெனின், ஒருவரொரு
வரை இன்றியமையாகை. அவ்வின்றியமையாது நின்ற
வேட்கை எல்லா உணர்வியையும் நீக்கித் தானேபாய் நான்
வழிக் காசுபோலவும் நீர்வழி மிதவைபோலவும் பான்மை
வழியோடி இருவருவிரையும் புனர்விக்கும் என்பது. சூத்
தால், தமிழராய்ப் புனர்தல் தலைமையொடு மாதுகொள்ளி
தென்பது.

* ‘உணர்ந்த ஆராய்ந்தனென்கது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘புனல் ஒவெழிப் புற்சாய்ந்தாற்போல’ என்பதும் பாடம்.

இது காமப்புணர்ச்சி என்பது. இதனை ஓராசிரியன் உள்ளத்தானே புணர்ந்தாரென்னும்; என்னை? மெய்யுறு புணர்ச்சி பொருவிற்றாரென்பதனொடு மாறுகொள்ளும், பாய்வுணம் மாறுகொள்ளுமெனின், ஏகதேசத்துப் பிறர்க்குரிய பொருளை வெளிகினுணப் பெருமைசொல்லப்பட்டது. அதுபோல இவனுங் கொடுப்ப அடுப்ப எய்தற்பாலான் ஏக தேசத்துத் தலைப்பட்டிச் சென்றெய்தி முயங்கினமையின். என்னை? பிறர்க்குரிய பொருள் எனினாகச் செய்யப்படா மையினும் பெரியனாய்ச் சென்றது. அங்கனமாகில் உலகத் துப் *பன்மக்களெல்லாம், பெரியர் சீராத பொழுது பிற ருடைமை கொள்ளாது சேர்த்த பொழுது வெளவுதலால்.

இனி, இவனுங் குரவரது பணியாற் சென்று அவனை வழிபடற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டு மயங்கிவழிப் பட்டபையாற் பெருமையினன்; என்னை? தேர்ந்து காணாது உள்ளம் ஒடினவழி ஒடுதலான். உள்ளத்தான் வேட்கப் படாத பொருளில்லை யன்றே; அவ்வேட்கப்பட்டவற்றுக்கி னெல்லாம் அறத்தின் வழாமையும் பொருளின் வழாமையுந் தனக்குத் தகவும் ஆராயாது உள்ளம் ஒடினவழி ஒடுதல் தக்கதன்றென்பதனால் அது மாறுகொள்ளுமென்பது.

மற்றென்னையோ உரைக்குமாறெனின், அவர் தம் முண் மெய்யுற்றுப் புணர்ந்திலர்; இருவர்கங் காமமுமே தம்முட் புணர்ந்தன, என்றிவ்வணம் உள்ளக்களானின்று புணர்வது புணர்ச்சி; இது பிறரொருவருணர ரெடுக்காணம் புணர்ந்தலாகாதென நீங்கு நீக்கம் பிரிவு; அப்பிரிவின்கட் சொல்லுவது மெய்யுறு புணர்ச்சிக்குச் சொல்லுவன எங் காரிஞ் சொல்ல அகமும். பாய்க்கற்பட்டத்திங்கண்ணுந்

* 'பன்மக்களெல்லாம் பெரியர்சீராதபொழுது' என மே லொரு ஓட்டுப்பிரிவிற் காணப்படுகின்றது.

தோழியிற்குட்டத்தின்கண்ணும் எல்லாம் இதுவே. வரைந் தெய்திய ஞான்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி உண்டாவதென்ப. அது பொருந்தாதென்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி வேண்டுவார் சொல்லுவது: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கின்றென்றாகாதே உள்ளப்புணர்ச்சி வேண்டுவது? அங்ஙனங் கருதிற் பிறர்க் குரிய பொருட்கண் உள்ளத்தை ஓடவிடுதல் தக்கின் றென்று மீட்க அமையாதோவென்பது. அல்லதுஉம், உள்ளத்தான் வேட்கை செல்லினும் மெய்யுற்றராயிற்று. அதன்கண் இருபுடைகருதி ஆகாதே; ஆகவே, இவட்குக் கற்புறியும் நிறொருவகை வழிபட; இனி உள்ளஞ் சென்ற பொழுதே அமைந்து இரண்டாவதில்லைபென்றுகருதினானே பெனிணும் மெய்யுறவே; குற்றம் என்னேவென்பது. அல் லதுஉம் மெய்யும் மொழியுமென்பன உள்ளத்தின் வழிய வன்றோ? அஃதிறந்தபின்னை இறவாது நின்றதென்றே, என்பது. அல்லதுஉம், பார்ப்பான் பாதகமாயிற்றென்று கிணக்குமாயிற் பிராயச்சித்தத்திற்கு உரியனும்; அதனற் செய்கையும் கிணப்புமொக்கும் என்பது; அல்லதுஉம், மெய்யுறுவதாகாதென்னுந் தெரிந்துணர்ச்சியுண்டாயின் தமியரென்பதெனாடு மாறு கொள்ளுமென்பது.

அல்லதுஉங், கந்தருவர் உள்ளத்தாற் புணர்ந்தா ராயின் இவரும் உள்ளத்தாற் புணர்பவென்பது; என்னை? கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமென்றமையினென்பது. அல்லதுஉங் தெரிந்துணர் வுண்டாமேபெனின் அன்பினுன் கிறைந்தாரென்பதும் அமையாது. என்னை? கிறைந்திருந்த தோர் கொள்கலம் பிறிதொன்றற்கு இடங் கொடாதது போல் வென்பது. இருவரும் உத்தமராகலான் உள்ளத் தானே புணரப் போகம்முடியுமெனின், பின்னையும் எஞ் ஞான்றும் மெய்யுறுவுவகை உடாதாம். புத்திவாபத்திற்கு,

மெய்யுறுப்பினையெனிற, கருமப் பொருட்டன்றி வேட்கை யில்லை என்பதனால் உள்ளப்புணர்ச்சி உரையன்றென்று, மெய்யுறுப்புணர்ச்சியே வேண்டப்பட்டது.

இனி ஒருசாரார் உரைக்குமாறு: மெய்யுறுப்புணர்ச்சி தக்கது, இன்சொல்லுங் கூற்றமின்றிப் பசுப்போலப் புணர்தாரென்பதாகாது, சொற்படு கான் முறைமையான் நிகழ்ந்து புணர்தல் தகவுடைத்து. அனை யானையோ வெனின், காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறலென இவை.

அவற்றுட் காட்சி யென்பது இருவருக் கம்முட் கண் ணுவது. அதற்குச்செய்யுள் வருமாறு:

பூமரு கண்ணினை வண்டாப் புணர்மென் முலையரும்பாத்
தோமரு செவ்வாய் தளிநாத் செருச்செக் நிலத்தைவென்ற
மாமரு தானையெங் கொன்னவைய வாற்பொழி லேர்கலத்த
காமரு பூக்கொடி கண்டே களித்தவெங் கண்ணினையே. (அ)

ஐயம் என்பது கண்ணுற்றபின் ஐயப்படுவது. எவ்வள வோமெனின், வரையரமகள் கொல்லோ, வானரமகள் கொல்லோ, நீரரமகள் கொல்லோ, குரரமகள் கொல்லோ இத் துணைமேதகவுடையாள்! அன்றி மக்களுள்ளாள் கொல்லோ! என்று ஐயப்படுவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:

உரையுறை நித்தமிழ் வேந்த னுசிதன்நென் னாட்டொளிகேர்
விரையுறைபூம்பொழின் மேலுறைதெய்வங்கொ வன்றிலிண்டோய்
வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொ லீர்மணத்த
திரையுறை தெய்வங்கொ லையத் தருமித் திருநதனே. (உ)

இவனும் அஃகி ஐயப்படும், கடம்பமர் கடவுள்கொல்லோ இபக்கன்கொல்லோ அன்றி மக்களுள்ளாள் கொல்லோ வென்று இவ்வளம் ஐயப்படும்.

இவ்வகை நிரூபிப்பினித் தெளிவு வருமாறு: ஆகையால் கண்டலாறுங், கால்நிலந்தொய்தலாறுங், கண் இமைத்த

வாணங், கண்ணி வாடுதலா னுஞ், சாந்து புல்தலா னுமென்றும் இங்ஙனந்தெரியும். தெரிந்தபின்னைத் துணியுமென்பது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

பாவடி யானைப் பராங்குசன் பாழிப் பகைதணித்த
துவடி வேன்மன்னன் கண்ணித் துறைக்கரும் பார்துவனைப்
பூவடி வானெழும் கண்ணு மிமைத்தன பூமிதன்மேற்
சேவடி சோய்வகண் டேன்றெய்வ மல்லளிச் செயிழையே. (உ)

இவரும் அவனை அவ்வாறு தெரிந்து மக்களுள்ளா னென்பது துணியும். துணிந்தபின்னை இருவருக்கும் வேட் கைமிகத் தம்முட்கூடுவது. இவ்வாறுபுணரப் பெரிதும் வளப்புடைத்தாய்க் காட்டுமென்பது. இவ்வுரை பொருந் தாது. என்னை காரண்மேனின், இது கைக்களை இலக் கணம். தெய்வங்கொல்லோ மகடீஉக்கொல்லோ என ஐயுற்ற ஐயநிலைபுந், தெய்வ இலக்கணந் தீண்டாவாகலின் ஐயந்தெளிந்து மகடீஉவாதல் துவர உணர்ந்த அத்துணிவு நிலையுமெனக் கைக்களையிலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டமை யின், சுங்கு அகத்திணையுள் அஃதுரைப்பது திணையக்க மாகலின் மேலதே பொருள். காமப்புணர்ச்சியென்றமை யிற் காமத்தின் வேறு புணர்ச்சியாகல் வேண்டுமெறி, வாளாற்கொண்ட கொடியென்றதுபோலவெனின்; அற் றன்று, பொன்னாற்செய்த மஞ்சிகை, மண்ணாற்செய்த குட மென்பதுபோல வேறன்றி நிற்புழிக்கொள்க. இஃது இயற் கைப் புணர்ச்சி யெனப்படும், புவவராற்குறப்பட்ட இயல் பினாற் புணர்ந்தாராகலானங் கந்தருவ வழக்கத்தோர் டொத்த இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலான மென்பது. இனித் தெய்வப் புணர்ச்சியெனவுமபடும், இருவரும் தெய் வத்தன்மையாற் புணர்ந்தாராகலினென்பது. அல்லது உம், ஐயநிலையும் உளப்பயமென்றி ஒருவற்கு ஒரு கஞ்சம் கைக

டினலிடத்துத் தெய்வத்தினுள் ஆயிற்றென்பது. அதுபோல இருவர்க்கும் முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றிப் புணர்வு முடிந்தமையானுந் தெய்வப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது. இதுவே முன்னுறுபுணர்ச்சி யெனவும்கூடும், இவன் நலம் இவளுனே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும், இவன் நலம் இவளானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானுமென்பது.

மற்றுந் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சியென இவற்றுள் ஒன்று சொல்லாது காமப் புணர்ச்சியென்றே கூறிய காரணமென்றே யெனின், இவற்றுள் ஒன்றே சொல்லினுமொக்கும்; அல்லது அவையெல்லாம் அன்பினுனே நிகழுமாகளிற் காமப்புணர்ச்சி யென்றே ரென்பது. பலகாரணத்தினையுபொருளை ஒரு காரணத்தினுற் சொல்லுப சிறப்புடைமை நோக்கி; என்னை? நிலனும் நீரும் காலமும் வித்துமென இவற்றது கூட்டத்தினையுமுளைய நென்முளைபென்ப. நென்முளைக்கு நெல் சிறப்புடைக்காரணம், நிலனும் நீரும் முதலாகவுடையன பொதுக்காரணம், அவை பயற்றுமுளை முதலாகவுடையன வற்றிற்குங் காரணமாதலொக்குமாகலான். அதுபோல ஈன்மீந் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக்காரணமும், காமீந் சிறப்புக் காரணமுமாகலாத் காமப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது.

இனி இருவாயினொத்தல் என்பது என் சொல்லியவா டேருவெனின், புணராதமுன் நின்ற அன்பு புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமென்றவாறு. ஆயின் உலகினுடையவாறு பிற, உலகினிற் புணராதமுன் நின்ற *வேட்கை புணர்ந்தபின்தைத் தவிர்தலானும் உண்ணாதமுன் நின்ற

* 'தன்பு' என்றும் வேறு பட்டும் உண்டு.

வேட்கை உண்டபின்னைத் தவிர்தலானுமென்பது. என்ருற்கு, அறியாது கொல்லுகி, இஃது *உலகத்தான்ன உபான்மை முன்னே கேட்டாயன்றே, இல்லது இனிபது. நல்லதென்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதென நூல் எடுத்துக் கோடற்கண்ணே சொல்லிப்போந்து, இனி ஒருகால் உலகினோடொவ்வாதெனல் வேண்டிமோடுவென்பது. ஆயின் உலகினுள் அன்பன்றாக; புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமெனிற புணர்ச்சியானாய பயமில்லையாம்பிற, உண்பதன்முன்னின்ற வேட்கை உண்டபின்னையும் தவிராது அப்பெற்றியே நிற்குமாயின் உண்டதானாய பயமில்லை, அதுபோல என்றற்கு, அது வன்று; புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ச்சியுட் குறைபடும்; அக்குறைபாட்டைக் கட்டத்தின்கண் தம்முட்பெற்ற செய்குணங்களானாய அன்பு நிறைவிக்கும்; பின்னும் முன்னின்ற அன்பு கட்டத்திற் குறைபடும், அதற்கிடையின்றியே குணத்தினுளைய அன்பு நிறைவிக்கும்; நிறைவித்தபின் முன்னின்ற அன்பு கட்டத்திற் குறையாது எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றியேயாய் நிற்குமென்பது.

இனி, அவ்வகை புணராதமுன்னும் புணர்ந்தபின்னும் ழுத்த அன்பினையுப் நின்ற தலைமகன் பிரியுமென்றுமோ? பிரியானென்றுமோ? பிரியுமென்றுமேயெனின், அன்பிலையினுளும்; என்னை? பிரிய அன்பிற்கு மறுதலையாகலான். இனிப்பிரியானேயெனினும், அன்பிலையினுளும். என்னை? பிரியாதிருப்ப இவ்வொழுக்கலாது பிரிர்க்குப் புலனும், ஆகவே இவள் இறந்தபடும், அவள் இறந்த பாட்டிற்குப் பரியானுயினுளும். ஆகவே முன்றாவது செய்பப்படுவது இஃகையாலேயெனில், பிரியுமென்பது. ஆயின் அன்பின்மை

* 'உலகென்ன தன்மை' என்பதும் பயம்.

தங்காதோவெனில், தங்காது. பிரிவும் அன்பினுள்ளே
நிகழுமாறு சொல்லுதும்.

தெய்வப்புணர்ச்சிபுணர்ந்த தலைமகன் இயற்கையன்பி
னானுஞ் செயற்கையன்பினானுங் கடாவப்பட்டுத் தனது
நயப்புணர்ந்தும், இயற்கையன்பென்பது காரணமின்றித்
தோன்றும் அன்பு; செயற்கையன்பென்பது அவுடன்
குணங்களால் தோன்றிய அன்பு. அவ்விருண்டினுங் கடா
வப்பட்டு நின்று தலைமகன் சொல்வது நயப்பு என்பது.

நயப்பென்பது தலைமகன் வண்டிற்கு உரைப்பானாய்த்
தலைமகன் கேட்பதற் தன் நயப்புணர்ந்தியது.
நயப்பு. எங்ஙனமெனின், அவன்கையினைச் செங்காத்த

னெனவுங் கண்ணினைக் கருங்குவளைபெனவும்
வாயினை அரக்காம்பனெனவுஞ் சென்று தடுமாறிக், குழன்
மேலுங் கோதைமேலுஞ் சுழல்வாய், இவன் செவ்வாயது
நறுநாற்றம் அறிதியன்றே! இனி நீர்ப்பூ நில்பூக் கோட்
டுப்பூக் கொடிப்பூவென்று இப் பல்வேறு வகைப்பட்ட
பூகின்மேலுஞ் செல்வாய், ஆம்பற்பூவினது நாற்றம் அறிதி
யன்றே! அறிவாய்! இவ்வகைப்பட்டாள் செவ்வாய்போல
வாறுந் தகைவைய உளவே ஆம்பல் நறுமலர்? என்னால்
தேறப்படும் வண்டே உரைபாயென உணர்த்தினுனென்பது.
அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

வேறு மெனநின் நிகண்மலைத் தார்விழி ருத்தவின்போ
ழேறுந் திறங்கண்ட கோன்றென் பொதியி விரும்பொழிந்
தெதந் தகையவன் டேசொல்லு மெல்லியல் செந்துவ்வாய்
வாறுந் தகைமைய வேயணி யாம்ப னாறுமனதே. (ச)

என்றது, வேறுமெனநின்ற இகண்மலைத் தார் விழிருத்த
வின்பொழியெதுந் திறங்கண்ட கோன் தென்பொழியின்

இரும்பொழில்வாய் வண்டாதலால் தேறல் தகைமைய
தென்றவாறு.

இதனும் போந்த பொருள் : வெல்லுவது கருதி
விழிஞ்சுத் கடற்கோடியுள் மலைத் பல்வேந்தரையும்
பிடுத்து இவரென் பகைஞரென நினைபாது அவர்க்குத்
தவத்தானுந் தானத்தானமன்றிப் புகலாகச் சுவர்க்குந்
கொடுத்த பெருந்தன்மையானது நிலத்து வண்டாதலின்
நீயும் பெருந்தன்மையை ; ஆகலின் தெளியப்படுதி. அல்ல-
து உம் பொதுபிலென்பது எல்லாத் தேவர்க்கும் பொது
வாய் இல் என்றவாறு ; அத்தேவர்களுடைய வணம் அங்
கிரும்பொழிலென்றவாறு ; அப்பொழில்லாழ்வராய் நீயும்
அத்தன்மையையன்றே ! ஆகலானுந் தெளியப்படுதி. அன்
னும் நீ பெரியபுரையாய் ; இவன் வாய்போல நானும் ஆம்பற்
பூவும் உளவோ வென்றவாறு. என்றதனால் தன் நயப்புணர்த்
தினான். இனி மெல்லியலென்பது மென்மையைத் தனக்கு
இயல்பாகவுடையுள்ளென்றவாறு. மென்மையென்பது பெண்
டிர்க்கு மிக இயல்பு ; அதனைத் தனக்குச் செய்துகொள்ளுந்
இயல்பாக உடையாளென்றவாறு ; எனவுந் தன் நயப்
புணர்த்தினான். இனிச் செந்துவார்வாயென்பது செம்மை
யைத் தனக்கு மிகவுடைய வாயென்றவாறு. செம்மையுடைய
வாரென்பது உலகத்துத் தங்குணங்களை மறையாது ஒழுக்கு
வாரை. இவன் வாயுந் தன்குணமாய் வடிவும் மொழியும்
நறுநாற்றமுமென்று இவற்றான் விளக்கிப் பொலிந்து
தோன்றுவதென்றவாறு : என்றதனானுந் தன் நயப்புணர்த்
தினானும். இனி நானுந் தகைமையவேயென்பது, ஐக்கி
ஏகாரத்தினாலும் இவ்வேகாரம் வினாவின் கண்வந்த ஏகார
மெனக்கொள்க.

“தேற்றம் வினாவே பிரிவின யென்னே

கீற்றகை மிகவந்த தேரா சம்மே” (தொல்பொருள் இடம் 80)

என்பவர்களின், அணி ஆம்பல் நறுமலரென்பது அழகிய ஆம்பல் நறுமலரென்றவாறு. அணியாட்பனறுமலரென்றதனாற் போர்தபொருள் அழகியாரின் குணங்களும் பெரும் பான்மையும் அழகியவாகலால் அவ்வாம்பற்கண்ணும் நறுநாற்றமிக்கதென்றற்சூச் சொல்லப்பட்டது. அவ்வகை நறுநாற்றம் மிகவுடைய ஆம்பல் இவள்வாய்போல நாறுமே பென்றவாறு. மலரேயென்று நின்ற வகாரம் நற்றகை பேகாரம்.

இனி இதனைச் சோதிக்குமாறு: 'செந்துவர்வாய் நாறுந்தகைமையவே' என்றதல்லது, போலவென்றதில்லையா லோவெனின், * உவமந் தொக்குந்நதென்றுகொள்க. என்னை?

"வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் றொகையே பண்பின் றொகையே
யுண்மைத் தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
தவ்வா நென்ப தொகைமொழி நிலையே."

(தொல்-சொல்-எச்-௧௧.)

என்றோதினமையின்.

ஆயின் உவமந் தொகுத; உவமிக்கும் முறைமையன்றி உவமித்தீர். உகைத்துப் பெண்பால்கள் வாயது நறுநாற்றத் திற்கு உவமையாவது ஆம்பலென்றன்றே?—என்னை? "ஆம்ப னாறுந் தேம்பொதி கிளவி" என்பவர்களின். அவ்வாறன்றி இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பலுளவேயென இவள் வாயை உவமைபாக்கி ஆம்பலை உவமிக்கப்படும் பொருளாகச் சொல் லுதல் சூற்றம்பிறவெனின்; அறியாது சொல்லினாய், உகைத்த இவை உவமை இவை உவமிக்கப்படும்பொருளென்று நினைபெற்றன உளவேயில்லை. *உரைக்குந் கவிபது குறிப்பி

* 'புணர்ச்சுந் கவிபது குறிப்பிதான்' என்பதும் பாடம்.

நான் உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாம். உவமிக்கப் படும் பொருளும் உவமையாகவும் அமையும். என்னை?

“பொருளது *புணர்வே புணர்ப்போன் குறிப்பின்
மருளற வருஉ மாயிற் றென்ப”

என் குறுதினமையாற், **“கண்பொன்னெய்தல் போர்வின்
பூக்கும்” எனவும், “கண்ணென மலருங் குவளை” எனவும்,
“குவளை புணர்க ணிவளும் யானும்” எனவும் “நெய்த லுண்
கண் னபதல் கூட” எனவும் † இருவகையானுஞ் சொல்லு
பவர்களின் இருவகையானும் உவமிக்க அமையுமென்பது.

இனி, மருதநிலத்து ஆம்பலைக் குறிஞ்சிநிலத்ததாகச்
சொல்லுதல் திணைவழுவாமிரவெனின், ஆகாது; குறிஞ்சி
நிலத்து வண்டு குறிஞ்சிநிலத்தே திரிதருவனல்ல, எல்லா
நிலத்துஞ் சென்று எல்லாப்பூவும் ஊதுமாகலானும் அமை
யும். அல்லதுஉம்,

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு
மல்லம் பொழுதொழி வாடா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த லாகும்.”

(தொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்பதாகலானும் அமையும். இனிச் சுணக்குவளையுஞ்
சுணையாம்பலும் உண்மையானும் அமையும். அது பெருங்
குறிஞ்சியிற் கண்டுகொள்க.

இனித் தலைமகளென்னுஞ் சொல்லொழி மாறு சொன்
ளும், பிறனொரு தலைமகளிலத்துப் புணர்ந்தானென்றமை
யினுனெனின், மாறுமொன்னாது; என்னை? நின்ற ஒருவனுள்
பரண்டியுளது பொதியிலிடமாகச் சொன்னமையான்.

* ‘புணர்ப்பே’ என்பதும் பாடம்.

** ‘நெறினை’ எனது, அவது செய்யுள்.

† ‘இவ்வகையானும்’ என்பதும் பாடம்.

என்னை? அக்குலத்துள் தோன்றுவார் தேவர்களேபாக்கவான்
சம்மால் வேண்டப்பட்ட தலைமகள் தேவருண் மிக்கனெ
னப்படான், மக்தருண் மிக்காலுயதல்லது. சூதரின்
இவன் சிலத்துப் புணர்த்தானென்பது தலைமையொடு மாறு
கொள்ளாதென்பது. அல்லதாஉம்,

“மழைவளர் தருஉ ஈகவண் டுத்தன்
பிண்ட செல்லி னுதல்லை யாங்குட்
கழைநிலை பெருநூல் காவிரி நீத்தங்
குழைமா ணென்னிறை சிவைய யோனொடு
வேழ வெண்புகை சதிரிப் பூழியர்
கயநா டுடாணின் முனைமர்ந் தாஅம்
சேக்செழி லாகத்தூப் பூதரர் குழைய
செரு லாழினை புனிலே”

என்றும்,

“பருவாய் வராஅந் பல்லரி யிரும்பொத்து”

என்றுங் கிளவித்தலைமகனைப் பட்டிடைத் தலைமக்
னிலத்துப் புனலாடினனென்றார் புணர்த்தானென்றும்
பிறசான்றோர் செய்புளுள்ளுந் கொல்லப்பட்டதாகலா
னும் அமைபுடென்பது. இப்பாட்டினால் தன்கண் நின்ற
அன்பு வெளிப்படுத்துத் தலைமகளைப்புறமுந்நு நயப்புணர்த்
திற்குயிற்றுப் போந்தபொருள். இன்னுஞ் செய்புள்:

“தூவுண்டை வண்டினங் காள்வயின்சொல்லுமின் றன்னிகில்லாக்
கோவுண்டை கோட்டாற் றழிவ்தத கோனகொங்க காட்டசெங்கே
மாவுண்டை வாட்டிய கோக்கிதன் வார்த்துல் போற்கமழும் [ந்
பூவுண்டை தாமுன வேறுவகன் காணற் பொழிவிடத்தே.” (௧)

“இருங்கழல் வானவ னுற்றாக் குழியிகல் சாய்க்தழியப்
பொருங்கழல் வீக்கிய பூழியன் மாதன்தென் பூம்பொதியின்
மருக்குழ லுக்களி வண்டினங் காணரை யீர்மடக்கை
கருக்குழ னுறமென் பொதுச வேறுதல் கடிபொழிலே.” (௨)

“விண்டே யெதிர்த்தெவ் வேந்தர் படவியி ருத்துவென்ற
வெண்டே ருசிதனெங் கோன்கொல்லிச் சார லொளிமலர்த்தா
துண்டே யுழல்வா யறிதியன் றேயுள வேலுரையாய்
வண்டே மடந்தை குழல்போற் கமழு மதுமலரே.” (எ)

“பொருங்குழல் வானவற் காயன்று பூவந்தைப் போர்மலர்தா
ரொருங்குழ லேறவென் றுன்கொல்லிச் சாரலொன் போதுகடம்
மருங்குழல் வாய்நீ யறிதிவண் டேசொவ் வெனக்குமக்கை
கருங்குழல் போலுள வோவிரை காறுங் கடிமலரே.” (அ)

“தேற்றயில் லாததெவ் வேந்தரைச் சேவூர்ச் செருவழித்துக்
கூற்ற மவர்க்காய வன்கொல்லிச் சாரல்கொங் குண்டுழல்வாய்
மாற்ற முய்யநீ யெனக்குவண் டேமல்கை வார்துழல்போ
னூற்ற முடைய வுளவோ வறியு நதுமலரே.” (க)

“கொங்குசேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழியோ
பரிலியது செழியுங் கடயின் மயிலியற்
செறியெறிற் றரிவை கடத்தலி
னறியவு முளவோ? யறியும் பூவே.” (குறுங்-உ.)

இவைபுறம் அப்பாற்படுத் துக்கொள்க.

அவ்வகை தன்னைப் புகழ்த் தலைமகன் ஆற்றாளாயினான்.
என்னை? சிவியவருந் *தம்முன்னின்று தம்மைப் புகழ்ந்த
விடத்து நாணிவருந்துபவாகலால் தான் பெருமையும் பெரு
நாணும் உடையான் தலைமகன் முன்னின்று தன்னைப் புகழ்
ஆற்றாளாவது சொல்லவேண்டிமோ? அவ்வகை ஆற்றாளாயி
னானது ஆற்றாமை தலைமகற்குப் புல்லுபிற்று. புலனாக, அத
னைக்கண்டு ரீருடைநிலத்து நிவந்த நீன்மனாமரம் வெப்பத்
தால் தெறப்படாததுபோல, யானுழையேனாக இவ்வேறு
பாடு இவடக்காகாதன்றே! இஃது எற்றினாலுயிற்றுக்கொல்
லோவென நினைத்தான். நினைத்து, அறிந்தேன், தன்னைபான்

* ‘தம்முன் நின்று புகழப், புகழ்ந்தவிடத்து’ என்பதும் பாடம்.

காதன்மிகவிறும் பாராட்டப்போதுமென் உணர்ந்து யான்
தன்னை முன்னின்று பாராட்ட இவ்வகை மெலிவுசென்ற
பெருநாணுடையான் புறத்து ஒருவர் இவ்வொழுக்கத்தை
உணர்வார் கொல்லோவென்று. உட்கொண்ட ஞாந்து
இவன் இறந்துபடுக்போதுமெனப் பெரியதோர் ஆற்றாத்
தன்மையனாகினான். ஆற்றத்தன்மையன் என்பது என்
புணர்வுமின்றி அவ்வாற்றமை நானேயாவது. இவ்வகை
ஆற்றாப தலைமகனது ஆற்றமைக்குக் கவன்று * முன்
நாணிற்சென்றெய்திய ஆற்றமை நீங்கிக் தலைமகள் ஆற்
றாளாகினான். †வேலேறுபடத் தேனேறு மாபந்தரம்போல.
அது தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, இவன் என்
விடத்துத் தன்னைமையென்பது ஒன்றிலன், என்றன்மை
புனே; யான் ஆற்ற ஆற்றி யான் ஆற்றாதுவிடத் தானும்
ஆற்றாமை: ஆகலான், யான் பிரிந்தவிடத்து என்குமிப்
பயி இறந்துபட்டான்; அல்லதுஉம், யான் பிரியாதுவிடப்
புறத்தார் உணர்வர். புறத்தாருணாவே இவன் ஆற்றா
மை. ஆகலான், யான் பிரியலே புறத்தார் உணரார்.
ஆகவே, இவன் ஆற்றாமெனக் கருகி அவன் கருக்குமற்
கற்றை மருக்கு திருத்தி, அனகமும் துதலுந் தகைபெற
நீவி, ஆகமுக் தோளும் அணிபெறத் தைவந்து, குளிர்ப்பக்
கூழித், தளிர்ப்ப முயங்கிப் பிரிவென்று வலித்தான்.
வலித்துப் பிரிவச்செம்பெனப் தொன்று சொல்லும்.

பிரிவச்செம்பெனது, தான் பிரிவு அஞ்சிற்றும் பிரிவச்
சம்; அவனைப் பிரிவு அஞ்சவித்ததும் பிரி
பிரிவச்சம். வச்சம்; ஆதலிற் பிரிவச்செம்பெனப்படும்.
அது யாங்ஙனஞ் சொல்லுமோவெனின்,

* 'முன்னாணிநனாகிய ஆற்றமை' என்பதும் பாடம்.

† 'வேலேறுபெற்றுத் தேனேறு திர்தாரம்போல' என்பதும்
பாடம்.

மின்னிற் பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேனென்னும். அதற்
குச் செய்புள்:

மின்னிற் பொலித்தசெவ் வேல்வலத் தான்விழி குத்தெதிர்த்த
மன்னிற்கு வானம் கொடுத்தசெவ் கோன்மன்னன் வஞ்சியன்றும்
மின்னிற் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னெடுப்பிணத்தோட்
பொன்னிற் பசுந்தொளி வாடவென் னுங்கொல் புலம்புவதே. (௧௦)

அணிநிற மீன்முடி வேந்தரை யாற்றுக் குடியழியத்
துணிநிற வேல்வலக் காட்டிய மீனவன் றென்முயன்னை
பிணிநிற வாரகுழற் பெய்வளைத் தோளிரின் னிற்பிரியேன்
மணிநிறம் பொன்னிற மாகவென் னாவி வருத்துவதே. (௧௧)

பொன்னார் புளைகழற் பூழியன் பூலந்தைப் பூழிய
யின் றா ரல்கொண்ட வேந்தன் விசாரிதன் வெண்டிசைமேன்
முன்னான் முதலறி உலவண்ண னின்ற பிரான்முதிர்
யன்னும் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னழுங்கற்கவே. (௧௨)

இவ்வாழ்வைநிகட்ட தலைமகள் எம்பெருமான் மின்னிற்
பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேன் என்கின்றானால். பிரியென்
புதம் ஒன்று உண்டிபோலும்; கேட்ட தகைமையால் அது
தங்காதலரைக் காணாதுங் கேடாதுங் கையினகன்று மெய்பி
ன்குவிதனைக் கலங்கிக், காரமருங்கின் மின்னும் போலவும்
நீர்மருங்கிற் கொடிப்போலவும் தனிரும் முடியுந் தகைத்து
குனிநும் நனிரும் கவினி எழாரின்றதோர் கனின்பெறு
கொடிப்போலும் காரிகை, கன்னாறு மண்டிலத்து ளுது
ஆளிபோலக் காணக்காண லுளிமழுங்கிக், கனல் முன்னிட்ட
மெழுநு பாவையேபோல் மனமுருகிப் பசந்து காட்டிலுள்.
காட்டியும் ஆற்றினுள், யான் ஆற்றுகிறந்துபடில். எம்பெரு
மாலும் இறந்துபடுமென. அங்ஙனம் ஆற்றினுளது நிர்மை
பயக்கண்டு இவன் எவ்விடத்தும் எக்காலத்துந் தன் தன்மை
பெண்பது ஒன்று இவன், என் தன்மையினே போறுமெனப்

* 'தென்னவன்' என்பதும் பாடம்.

பெரியதோர் கழியுவகை மீதுர தின்று வன்புன்றியென்ப
தோர் சொற்சொல்லும்.

வன்புறைபென்பது வற்புறுத்துவது. அஃதியாக்கன்
மோவெனின் அணித்து எம்மிடமென்
வன்புறை. பது. அதற்குச் செய்யுள்:

பாலனை யின்தமிழ் வேந்தன் பால்குசன் பாழிலென்ற
வேலனை வெஞ்சிலை யான்வஞ்சி யன்னு யினையெம்மூர்த்
துவண மடச் சுடர்தோய் செஞ்சொடி துன்னிதும்மூ
ராவண வீதியெல் லாசிழற் பாயின் தணவருமே. (கக)

தின்கீற ஈடோ ளாககத் தென்னறை யாற்றமின்னூர்
துணிநிற வேல்கொண்ட கோன்றெண்டி யன்னும் துயரலெம்மூர்
மணிநிற மடத்து மட்டிய வான்கடர் மரலெறும்மூ
ரணிநிற மாளிகை மேற்பகல் பாரித் தணவருமே. (கச)

துன்றக் கருதா வயவர் நறையாற் றுடனழிந்து
பொன்றப் படைதொட்ட கோன்புன னுடனை யாப்துமர்கள்
குன்றத் திடைப்புனங் காவல சிட்ட குருடர்கடரெம்
மன்றத் திடைபுரு னுக்கும் படித்தெகிகள் வாழ்பதியே. (கஊ)

சேவல் குளர்வயற் சேலு ரெழிர்வின்ற சேரலனை
மாலக் கடைவீத்த மன்னன் வரோதயன் வஞ்சியன்ன
வேலங் கமழ்முறு வேழையெம் மூரோழின் மாட த்துக்கிக்
குலம் துட்குறும் மூர்மணி மாடத் துதிர்கொடியே. (கஎ)

என அங்கனங் கேட்ட தலைமகள் எம்பெருமான் அணித்
தெம்மிடமென்இன்றுனல், அணியதற்கு அருமைமயிலை
வழங்கின்றனும்; அருமைமயிலையென்றதனாற் போந்த
பொருள், பங்காலுள் கேட்கவுந் காணவுமாமென்றவாறு
போதும்; பங்காலுந் கேட்பாருந் காண்பாரும் ஆற்றியுள
ராவரன்றே; அதனாற் எம்பெருமான் என்னைக் காண்டற்குந்
கேட்டற்கும் ஆற்றியுளனும் போதுமென ஆற்றியுள்ளாம்.

அங்ஙனம் ஆற்றாததில் அழிந்தபின்னைப் பிரிவானும். இனி இவளும் பெருநாணினை, யான் பிரியாதவிட இங்ஙனமொரு புறத்தார்க்குப் புலனும். புலனாகவே இவள் ஒரு தலையாக இறந்துபடுமென இவ்வகை பிரிவச்சமும் வன்புறையுந் சொல்லிப் பிரியுமாகலிற் பிரிவும் அன்பினை நிகழ்த்ததென்பது.

இவ்வாற்றல் தலைமகளை ஆற்றுகிறதில் பிரிந்த தலைமகன் அவளைத் தமியளாகவிட்டு நீங்குமோ அருமையறிதல் வெவ்வின, நீங்கான். அவன் தன்னைக் காணாமல் தான் அவளைக் காண்பதென அணிமொக்சன் மறைக்கொண்டலின் மின்னுப்புக் கொளித்தாற் போல ஒரு *தனிப்பொதும்பரிடை மறைந்துகிற்கும். நிற்கத், தலைமகளுந் தன் குழற்கற்றையுந் கோதையுந் துயல்வரக், கொடியிடை நடுவுதளரப், பரவையல்குந் துலகையப், பைம்பொற்றோடு மின்னுப் படைப்ப, ிவரிவண்டறையுந் தாமரையகனிதழ் புரையும் அஞ்செஞ் சேடிமேற் பைம்பொற் சிலம்பரற்ற, அன்னம்போல மென்மெல ஒதுங்கிக், காமவல்லியுந், சுற்பகக் கொழுந்தும் நடைகற்பதென நடந்துசென்று, அணிவரைச்சா லருகின் தோர்மணியருவி மருங்கோலுறுத்தப் பனிக்குவினிம்படுத் தலைப் பைஞ்கனை மருங்கினதோர் மாகதச் சிலாவட்டத் தயல் மாணிக்கச் சுதாரப்பாறமேல், தாது தவிசு அடுத்த மாதவிப் பந்தர்ப் போதுவேய்க்கப் பூநாறு கொழுநிலையுந் தளர். இருந்தாளாகத், தாதுந் தனிரும் போதும் மேதக் கனவற்றும் குறுங் கண்ணியும், செடுங் கோதையுந்,

* 'தனிப்பொதும்பரி' என்பதும் பாடம்.

† 'அரவலன்' என்பதும் பாடம்.

விசுவத்தையுந், *குட்டுக் கத்திகையும், மோட்டி வலய
மும், பிறவுமாகப் புனைந்து, வண்டிக் தேனும் புடை
மருட்ட அடியுறை ஏந்திப், பிரித்த ஆயம் புடைமருட்டிப்
பெயர்ந்தெய்திப், போற்றும் பல்லாண்டுக் கூறுகின்றார்.
நிற்ப, அகநாற் தாசகைடுவன் தன்மதிபோல்வதோர்
பொலிவினளாய்க் காட்டினான். காட்டினானைக் கண்டு, இவனை
பான் எய்தினெனெனக் கருதினன்! எய்தியதுண்டேற்
கனுப்போலும்! நனவேயாயினும் இவன் எனக்கு எய்து
தற்கு அரியனாமென ஆற்றாணானான். அதற்குச் செய்
யுள்;

சினவேல் வவங்கொண்டு செல்லித் தேற்றதெய் வேந்தர்கன்போ
யினவேல் நால்குன்றி மேறவென் றோனிருந் தன்சிலம்பிற்
புணவே யினையமென் றோனிதன் னாகம் புணர்ந்ததெல்லாக
கனவே நனவாய் விடினுமெய் தாதினிக் கண்ணுறவே. (கௌ)

இருசிலங் காரண மாக நறையாற் நிகன்மலைத்
பொருநில வேந்தரைப் பொன்னுல காள்வித்த பூழுகவேற்
பெருநிலங் காவலன் றென்புன னுடன்ன பெண்ணண்கின்
நிருகலஞ் சேர்ந்ததெய் லாங்கன வேயென்று சித்திப்பனே. (கஅ)

கையெர் சிலமென்ன ரோடக் கடையற்றன் கன்சிலந்த
கையெய் ரயில்கொண்ட கோயன் கொல்லி கொடும்பொழில்வாய்
மையெர் தடக்கண் மடந்தைமெல் லாகம் புணர்ந்ததெல்லாம்
பொடியே யினிமெய்ம்மை யாயினு மில்லைப் புணர்ந்தமே. (கக)

என இவ்வகையான் அவளது அருமைகினைந்து இவ்வொழுக்
கக் கைகடாதெனக் கருதுவானாயின் வரையும்; இனி யான்
இவ்வகையானைப் புணருமாறு என்னைகொல்லோ வென்று

* 'குட்டுக்குக்கத்தியும்' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில்லை; வேறொரு
பிரதியிற் காட்டது.

‡ 'பொழில்' என்பதும் பாடம்.

கருதுவானாயிற் கூட்டத்திற்கே முயல்வானாம். அவ்வாறு நினைந்து நீங்குவான் ஆயத்தோடுஞ் செல்லாநின்ற தலைமகளை நோக்கிச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

தேயத் தவருழி காப்புல ணன்றென்புநெஞ்சிலத்தைத்
காயக் கணன்றெதிர்க் தார்மரு மத்துக் கடுங்கணைகள்
பாயக் கிடைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைப் பூம்பொழில்வா
யாயத் திடையிது வேடுகரி கின்றதென் னுருயிரே. (௨௦)

இன்னாயிற் கண்டறி வாரில்லை யென்ப ரிகண்டினைதார்
மன்னாயிற் வான்கென் தடையக் கடையலுள் வென்றுகையக் [வா
தன்னாயிற் போனின்ற தாக்குமெங்கோன்கொல்லித் தாழ்பொழில்
பென்னாயிற் ராயத் திடையிது வேடுகரி நியங்குவதே. (௨௧)

என இவ்வாறுசொல்லி ஆற்றாணாயினான். அவ்வாற்றாமை
ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும். அஃது யாதோலெனின்
தானெய்திய ஆரணங்காகிய அவ்வுருகினைநினைந்து தானெய்
தும் உபாயமாகவது தன்காதற் றோழனை இது கொண்டு
முடிக்குங் கொல்லோலென்பது. அது பற்றுக்கோடாக
ஆற்றி நீங்குமென்பது. (௨)

௨. ஆங்கவனம் புணர்ந்த கிழவொன் றன்வயிற்
பாங்க னோர்ந் குறிதலைப் பெய்தலும்
பாங்கிலன் நமியோ ளிடந்தலைப் படலுமென்
ருங்கங் விரண்டே தலைப்பெயன் மரபே.

என்ப தென்னுதலிற்றோலெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி
புணர்ந்த தலைமகன் அதன் பின்னே தெருள்கொடை
தல் தலை; *தெருளானாயின் இவ்வா றொழுதுமென்று அவன்
ஒழுதுந்திறன் உணர்த்துதல் முதலிற்று. என்னை? ஒழி

* இன்னொருவர் மூன் அக்கப்பிரதியில் இவ்வா; வேறொர்
வட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

போகாதினருநெருவன் *இழுக்கிச் சேருவது சான்று
மாணம் மிதித்தவிடத் தப்பொழுதே காலைக்கழிபு
பாதுகாத்துத் தன் இவ்வம் புறம்; அதன்போல் இவ்வம்
ஞானவொழுக்கக் குணங்களின்வழியே செல்வாநின்றான்
இழுக்கின், அவ்விழுக்கின் இழுக்காவதறிந்து அதன்
னீன்று மீடன் மிக்கது; மீண்டு நிற்கலானெனின் இவ்வா
ருமுறும் என்பது.

இதன் பொருள் : ஆவ்வணம் புணர்ந்த கிழவோன்
—அவ்வாறு கடிப்பிரிந்த தலைமகள்—தன்வயிற் பாங்கு
ரிற் குறி தலைப்பெய்தலும்—தன் பாங்குற் குறியிடத்துத்
தலைப்பெயலும்; ‘பாங்கின் தமியோள் இடத்தலைப்பட
லும்—பாங்கினையின்றித் தனியாக இடத்தெதிர்ப்படுத
லும்; ‘ஆங்க’ என்பது அசைச்சொல் : ‘இரண்டு’ என்பது
தொகை; தலைப்பெயல் மார்பே—தலைப்பெய்தற்கு இலக்
கணம், என்றவாறு.

அவ்வாறு புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகள் பிறரைஞான்று
தன் பாங்குற் குறியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும் பாங்கி
யின்றித் தமியாக இடத்தெதிர்ப்படுதலுமென அவ்
விரண்டினுள் ஒன்றே தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்ற
வாறு.

‘ஆவ்வணம் புணர்ந்த கிழவோன்’ என்பது தெய்வம்
இடைநிற்கப் பாண்மையால் †உய்க்கப்பட்டு யாருமில் ஒரு
சிறைத் தலைப்பெய்த தலைமகனென்றவாறு. ‡ எனவே அவ்

* ‘பிழைத்துச் சென்றானுஞ் சாணமொழும்’ என்பது முன்
அக்கப்பிரிவிற்குண்ட பதம்.

† ‘ஊக்கப்பட்டான்’ என்பதும் பதம்.

‡ ‘அவ்வாறு புணர்ந்தான் தலைமகனென்பதும்’ என்பதும்
பதம்.

ஊறு புணரப்பட்டாள் தலைமகளெனப்பட்டது. இதனை யுடைமையிற் கிழவோனெனப்படும்; தலைமையுடைமையின் தலைவனெனப்படும். அங்ஙனம் அவ்வாறே கொள்க.

இனிப் பாங்கற்கப்பட்டமாமாறு சொல்லுதும்; இயற்கைப் புணர்ச்சிபுணர்ந்து ஆற்றலித்துப் பாங்கற் கூட்டம். பிரிந்த தலைமகன் * பிரிந்தன்று வார்த்தை யெல்லாம் நினைக்கும். நினைக்குமாறு யாதோ வெனின், நின்னிற்பிரியேன் பிரியினுற்றேனெனச் சொல்லிப் பிரியப்பட்டாள் தன்னைக்காணாத என்னிலைமை நினைத்து † ஆற்றுகம்காலிலோ ஆற்றாங்கொல்லோ வெனவும், ஆற்றாவிடின்னாள் தனது வேறுபாட்டைப் புறத்தாரயியாமை ‡ மறைக்குமாறியுங்கொல்லோ அய்யாது வருந்துங் கொல்லோவெனவும் இவை முதலாயின நினைந்து ஆற்றாமை. ஆற்றுகிலைமைபாணப் பிறறைஞான்று திறகாலே தலைப்படும் பாங்கன்; தலைப்பட்டு அடியிற்கொண்டு முடி காறும் நோக்குவான், புதைபிறகு னிரியல்போகப் போன் றுழருவி மணிநெடுங்கோட்டுதயமென்னும் மணிவரை யுச்சி உலகுதாயில் னீபெயர்த்துத்தோன்றிய வளர் ஓளி இன முயோஞாயிற்றின் வனப்பறித்த திருவொளி மழுங்கியது நோக்கி என்னைகொல்லோ எம்பெருமாற்று இற்றை வேறு பட்டு வாட்டமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

நீடிய பூந்தண் கழனிநெல் வேலி கிளர்மலைந்தா
நோடிய வாறுதண் டொண்கடர் வைவே லுறைகெறித்த
காடியல் ியானை யசிகே சரிதெவ்வர் போலமுங்கி
காடிய காரண மென்னகொல் வேலுன்னம் வன்னுக்கே. (௨௩)

* 'ஆங்குப்பட்ட' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

‡ இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

§ 'பேர்வந்து காதில்' என்பதும் பாடம்.

| 'தானை' என்றும் பாடம் உண்டு.

வண்டுறை வார்பொழில் குழுகறை வந்ததமன் குடைவலிவல்
கொண்டுகறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழி
குண்ணுகறை மேலுள்ள மோடிய தோவன்றி புற்றதுண்டே
தண்டுகறை வாசிகதை வாடிபென் னுங்கொல் தள்ளின்றதே. (௨௨)

தெவ்வா யெதிரின்று சேரலர் கோணைச் செருக்கழித்துக்
கைவா னீதியமெல் லாமுட னேகடை யற்கவந்த
கெய்வா பயினைடு மாறன் பகைபோ னினைத்துபண்டை
கொய்வா வருவு மொழியுமென் னேவள்ள லுள்ளியதே. (௨௩)

இவ்வகை பாங்கள் தலைமகனை வினாவானாயின் தலைமகன்
குற்றதுகடைப்பிடியாது விட்டானாம். இங்
கூற்றது உரைத்தல். வகை கடைப்பிடித்து வினாவின பாக்கற்கு
கெருகல் இவ்வகையார் ஒருவரைக் கண்
டேற்கு என்னுள்ளம் பன்னத்துவழி வெள்ளம்போல ஒடி
இவ்வகைத்தாயிற்றென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

அனைய ராவின் குருளை யணங்க வறிவழிந்து
துனையார் கெடுங்கைக் களித கடுங்கித் *துயர்வதுபோல்
வனையார் முனையெயிற் றுர்மண்ணன் மாறன்வன் கூடவன்ன
வினையா ரொருவ ரணங்கரைத் தால்பா னினைகின்றதே. (௨௪)

அனையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியழ லேறச்செற்ற
கொலையா ரயிற்படைக் கொற்றவன் கூடவன் னொருவா
முனையாப் முகிழ்த்துமென் னோளாய்ப் பனைத்து முகத்தனங்கன்
வினையாப் குளித்துக் குழலாய்ச் சுழன்றதென் னித்தனையே. (௨௫)

பெருகெடுக் தானிப்புல் னார்தம்மைப் பூண்கைப் பூவழித்த
பருகெடுக் தின்போட் பரங்குசன் கொல்லிப் பனிவகையாய்த்
திருகெடும் பாவை பனைபவன் செந்தா மரைமுதத்துக்
கருகெடுக் கண்கண்டு மீண்டின்று சென்றதென் காதன்மையே.

* 'சுழல்வதுபோல்' என்பதும் பாடற்.

இறைமனார் அகப்பொருள்

“செருவென் னரலி னவ்வரித் குருளை
கான டானை யணங்கி யாஅங்
கினையன் முனைவா னெயிற்றன்
வண்புடைக் கையனெம் மணங்கி யோனே.”

(குறந்தொகை - ௧௧௧)

“எலுவ செருஅ ரோமமுறு கண்ப
புலவர் தோழ கேனா யத்தை
மாங்கட னெவ னெண்ணுட் பக்கத்துப்
பகலெண் டிக் டொவிநி டாய்க்குக்
கதுப்பயல் கினக்குஞ் சிறுதுதல்
புதுக்கோன் யானையிற் பினித்தற்று லெம்மே.”

(குறந்தொகை - ௧௧௨)

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பாங்கன் கழறும். கழறுத
லென்பது அன்புடையார்மாட்டுத் தீயன
உழற்புரைத்தல். கண்டால் அவ்வன்றிற் நலைப்பிரியாத
சொற்களால் நெருங்குவது. கழறுமாறு:
குன்றம் உருண்டாற் குன்றிவழியடையாகாதவாறு போல
வும், பாணை தொடுவுண்ணின் மூடுங்கலம் இல்லது போல
வும், கடல்வெளும்பின் வளாவுநீ ரில்லதுபோலவும், எம்
பெருமான் நின் உள்ளம், அறிவு நிறை யோர்ப்புக் கடைப்
பிடிவின் வரைத்தன்றிக் கைம்மிக்கோடுமேயெனின் நின்
னைத்தெருட்டம்பல நீர்மையாரும் உளரோ, நீ பிறரைத்
தெருட்டினல்லது? அப்பெற்றியாய நீ இன்னதொரிடத்து
இன்னதொருருவுகண்டு என்னுணர்வொழியப் போத்தே
னென்றல் தக்கின்றென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆய்கின்ற நித்தமிழ் வேந்த னாரிகே சரியணிவான்
ரோய்கின்ற முத்தக் குடைமன்னன் கொவ்வியஞ் சூழ்பொழிவான்
யோய்கின்ற வாயத் திடையோ ரினக்கொடி கண்டெனன்னக்
தேய்கின்ற தென்ப தழகிற தொன்றோ கெம்பனக்கே. (1௨1)

தண்டே னாறையுந் தார்மன்ன ஶர்த்தக் குடிதனாந் [வ்வாய்
தின்னேர் கடாஅய்ச்செற்ற கொற்றவன் கொல்லிச் செழும்கொழி
கண்டேய் ஶேவகண்ணி யாவக்கோர் மாதர் மதிமுநீர்
கண்டே தனாரினல் வாரினி யாரிக் கடவிடத்தே. (உக)

இவ்வாறு பாங்கன்கழறத் தலைமகன் ஆற்றாணய்ச்
கழற்றெதிர்மறை. சொல்லுஞ் சொற்கள் கழற்றெதிர்மறை
பென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

விண்டார் படவிழி ருக்கடற் கோடியுன் வேல்வலங்கைக் . [ரும்
கொண்டான் குடைமன்னன் கொல்லிக் குடவரைக் கொம்பரோக்
வண்டார் குழன்மட மங்கை மதர்வைமென் னோக்கமென்போற்
கண்டா ருளரே லுரையார் பிறவின்ன கட்டுரையே. (உ௦)

† விண்டலக் கொடுகோடு கோட்டாற்றி னின்றவெங் வெந்தழித்திக்
மண்டலக் காக்கின்ற மன்னோர் விரோதயன் வஞ்சியன்னார்
குண்டலஞ் சேர்ந்த மதிவான் முகத்த கொழுங்கயற்கண்
கண்டலிச் கண்டா லுரையார் ஶதாபிய கட்டுரையே. (உ௧)

மண்கொண்டு வாழ ஶ்வேதித்துவந் தார்தம் மதனழித்துப்
புண்கொண்ட நீர்முதுகப் பூலத்தை வென்றான் புகாரணைய
புண்கொண்ட செரல்லம் மடத்தை முகத்துப்பைம் பூங்குவனைக்
கண்டகண்ட பின்னை யுரையீ ருரைத்தலிக் கட்டுரையே. (உ௨)

“அம்ம வாழி கேளீர் முன்னின்று
கண்டனி ராயிற் கழறவிர் மன்னோ
தண்டாது பொதிந்த செங்காற் கொழுமுனை
முண்டகங் கெழீஇய மேட்டுமண் லடைகரைப்
பேளய்த் தலைஇய பிணாரைத் தாழை
பெயிறடை கெடுக்கோடு ஶ்காப்பப் பலவுடன்

* ‘உரைத்தலிக் கட்டுரையே’ என்பதும் பாடம்.

† இச்செய்யுள் முன் அச்சப் பிரதியில் விடுபட்டிருக்கின்றது.
வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கே சேர்க்கப்பட்டது.

‡ ‘வலித்துடன் ரூர்தம்’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘காய’ என்பதும் பாடம்.

* ஸ்விதடைப் போது வாலிதின் † விரைஇப்
புலவுப் பொருதழித்த பூகாறு ‡ பரப்பி
னில்திரை தந்த வீரங்கதிர் முத்தரி
கவர்கடைப் புரலிக் கால்வடுத் தபுக்கு
கத்தேர் வழித கொற்கை முன்றுறை
வன்னுவாய் திறத்த வரங்குழி கெய்தற்
போது புறக்கோடுத்த வுண்கண்
மாதர் ஸாண்முக முதைஇய ஸோக்கே.” (அகம் - ௧௩௦.)

“இடிக்குங் கேளீர் தங்குறையாக
‡ கிறுக்க லாற்றிடுந் னன்று மந்நிலல
லூயிறு காயும் வெவ்வுறை மருங்கிற்
கையி லூமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்
பாத்தன் நினைய் னோன்றுகொளற் கரிதே.” (குறுக்-௫௮).

இவ்வாறு தலைமகள் தனதாற்றாமைபிற் கழிந்தெதிர்
மறுத்துரைப்பதுகேட்ட பாங்கன், எம்
கவந்துரைத்தல். பெருமான் தானே தகாதனவற்றைத் தகா
வென்றுணரற்பாலான், யான் எம்பெருமான்
ரூத் தக்கதோ இவ்வாறு உண்மெளிவதெனவுந் தெருண்டி
யன்; தெருளானாயது தான் காணப்பட்ட உருவும் அந்நீர்
மைத்தாகவே; அன்றாயின் தெருளுமன்றேயெனக் கவன்
ருன். கவற்கிக்குச் செய்யுள்

கூங்குட் களிற் கடாஅவன்று வல்லத்து || மன்னவியச்
செங்குன் கருங்கயல் சூட்டிய சென்னிச்செம் பொன்வரைபோ

* ‘ஸ்விதடைப் போது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘விரித்த’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘கவரப்பின்’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கெய்தல் லாற்றிடுந்’ என்பதும் பாடம்.

|| ‘மன்னிரிய’ என்பதும் பாடம்.

னின்ரு னிறைய மறிவுக் கன்கி நினைதரு
மென்றந் தெருட்டவுல் வாரினி யாரிவ் விருசிலத்தே. (உக.)

இவ்வகை சிந்தித்து இவனை இடனன்றிக்கழறினன்,
என்பாக்கியம்பிற சுழற்றெதிர் மறுத்துச்
சுயலிடங்கேட்டல், சொல்வானாயிற்று, சொல்லாது இறந்துபட்
டானாயினான் செய்வதில்லை, பெரியதோர்
இழுக்கஞ் செய்தேனென ஆற்றாணியினன். அவ்வாற்றுகை
ஆற்றுவதென நனைப்பற்றும்; யான் இறந்து பட்டடைத்து
இவனை இஃதெய்துவிக்கலாகாது; யான் இறந்து பாடாது
ஆற்றுவதித பொருளென இறந்துபடானாயினான் எவ்
விடத்து எத்தன்மைத்து நின்னாற் காணப்பட்ட உருவென்
னும். அதற்குச் செய்யுள் :

வல்லிக் கிறமருல் குற்பெருந் தோண்ட வார்வடிக்கண்
புல்லிப் பிரித்தறி வா, தமக் தாரத்தெங் கோன்புனனாட்
டல்லித் தடந்தா மரைமல போவவன் தன்னனியார்
கொல்லிக் குடவரை போவண்ணல் கண்டதக் கொம்பினையே. (உஉ.)

கண்டார் மடுமுங் கடிசுமழ் தாமரை போகடையல்
விண்டார் விழுத்திக் குப்பையும் வேழக் குதூறும்வென்று
கொண்டான் மழைதவழ் கொல்லிக் குடவரை போவுரைநின்
னொண்டா ரகல மெலிவித்த மாந ருறைவிடமே. (உது.)

அங்ஙனங் கேட்ட தலைமகன் கோடையால் தெறப்பட்டு
வாடி நின்ற சத்தனமரம் மழைபெற்றுத்
புலிடங்கறல். தளிர்ந்தாற்போலப் பெரியதோர் கழி
யுவகையினர இவ்விடத்து இத்தன்
மைத்து என்னாற் காணப்பட்ட உருவென்னும். அதற்குச்
செய்யுள் :

தழுவண்ணக் தாமரை பாடா வல்கு வரத்தமங்கை [சுருப்பின்
பொதுவன்ன தன்னிடை கொக்கைச்செய் வாய்கொக்கை கோக்